

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

“Allah O Allah’tır ki, Kendisinden Başka Hiçbir İlâh Yoktur.

O Hayy ve Kayyum’dur.

(Ezelî ve Ebedî Hayat ile Bâkidir. Zât ve Kemâl Sıfatları İle Her Şeye Hâkim Olup, Bütün Varlıklar O’nunla Kâimdir).

O’nu Uyuklama da Uyku da Tutmaz.

Göklerde ve Yerde Olanların Hepsî O’nundur.

O’nun İzni Olmadan, Katında Kim Şefaât Edebilir?

O, Kullanının İşlediklerini ve İşleyeceklerini Bilir.

O’nun Dilediğinden Başka, İnsanlar O’nun İlminden Hiçbir Şeyi Kavrayamazlar.

O’nun Kürsüsü Gökleri ve Yeri Kuşatmıştır.

Gökleri ve Yeri Koruyup Gözetmek Kendisine Ağır Gelmez.

O Öyle Yüce, Öyle Azametlidir.”

(Bakara: 255)

EN BÜYÜK ÂYET-İ KERİME “ÂYETÜ'L-KÜRSİ”

Niçin En Büyük Âyet-i Kerime?

Hayy ve Kayyûm

Vâhidiyet ve Samediyet

O Tutuyor, O Yaşatıyor

Hakk’ı Gören Kendini Görmez, Kendini Gören Hakk’ı Göremez

Uyku ve Uyuklama

O’nun ve O’ndandır

Yaratmak Allah-u Teâlâ’ya Mahsustur

Şefaât İzni

Allah-u Teâlâ’nın Ezelî ve Ebedî İlmî

İLMULLAH
Seçkinler
Allah-u Teâlâ İle Mülâkat
İlmullah'ın Hülâsası
Has İlim
Kürsü
O Öyle Bir Allah Ki!

/ İsmail Yavuz

NÂZİÂT SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ - 3

[Kıyametin Zamanı](#)

HAZRET-İ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

[Habeşistan'a Birinci Hicret \(615 M.\)](#)

Resulullah Aleyhisselâm İslâm'a dâvet vazifesine devam ettikçe ve müslümanların sayısı arttıkça, müşriklerin de kendi akıllarınca müslümanları cezalandırmaları artıyordu. Müşriklerin zulüm ve işkenceleri müslümanlar için tahammül edilemez bir hale, yapılan eziyetler had safhaya ulaştıkça Resulullah Aleyhisselâm güçsüz ve himayesiz müslümanları bu baskılardan kurtarmak için gönderebileceği bir memleket düşünmeye başladı. Habeş kralının kimseye zulmetmediğini biliyordu.

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (84)

["Seyyid Ali el-Hemedânî" -Kuddise Sırruh- \(2\)](#)

MEKTUBAT

[Hastalığı Farkeden Şifâya Koşar \(104. Mektup\)](#)

/ Muhammed Es'ad Erbili -Kuddise Sırruh-

SÖZLER VE NOTLAR-35

["Kelime-i Tevhid'in Hakikati" / Mehmed Ali Körpe](#)

Kelime-i tevhid çekilirken kişi kendisinin zerre bir hakir olduğunu görerek 'Lâ' dediği zaman onu silmeye çalışacak ki azamet-i ilâhî zuhur etsin. Değil varlığını ortaya koymak, o pisliği silmeye çalışacak. Varlığı ile 'Lâ' diyen, dememiş oluyor. Üstelik Hakk'tan gayri sevgi de kalbine yerleşmişse o sevgi puttur.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (19)

[Muhyiddin İbnü'l-Arâbî -Kuddise Sırruh- \(8\)](#)

"Ey kardeşim!
Mustafa'nın asrıyla birleşen devir sana gizli kalsın!.. İnsanın Sübhân olan Rabb'i ile berâberliğini devam ettirmesinin ve onu görüp gözetmesinin mevcûdiyeti zevâle ermez." ("Ankâ'-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib", s. 22, bas.: Mısır, 1954)

NE İDİK, NE OLDUK!

[OSMANLI İMPARATORLUĞU-25](#)

Çarpışmalarda bütün mahrumiyetlere ve mühimmat yetersizliğine rağmen Türk askeri Çanakkale'nin geçilmez olduğunu ispatladı.

TARİHTEN SAYFALAR

[İlk "Planör", İlk İnsanlı "Füze" ve İlk "Denizaltı" Türk'ler Tarafından Keşfedilmişti!](#) / Hakan Yılmaz

Eskiden beri tekrarlayıp durduğumuz bir söz vardır: "Batılılar bu teknolojiyi bizden almışlar!" deriz; fakat onların "bizden" alıp da "kendilerine" mâlettikleri bu "keşif"lerin neler olduğunu kendimiz de bilmeyiz.

GÜNDEM

["Bağnaz", "Hak ve Hakikat Düşmanı" Avrupa, Dostunu Düşmanını Tanıyamayan Türkiye!](#) / Uğur Kara

Hacı Avrupa hakikati boğmak için her türlü çirkefliği, her türlü soykırımı yapmayı göze almış bulunmaktadır. Bunun adı "BAĞNAZLIK"tır. Bilime, hakikate dayanmayan, sahtekârlığa, yalan ve dolana dayanan bir mahkûmiyet tesis etmeye çalışmanın başka bir izah tarzı yoktur. Bunları tanıyalım.

[Irak Parçalanırken... / Şinasi Çapa](#)

Ortadoğu'da 22 devletin sınırlarının değişmesinden bahsediyorlar. Hangi biriniz bu devletlerin içinde Türkiye yok diyebilir? Asıl ve son hedefin Türkiye olmadığını kim iddia edebilir? Bırakın Irak'ın parçalanmasını; Türkiye, uygulanan siyaset anlayışı ile bölünmenin eşliğine, egemenliğini kaybetmenin arefesine getirildi. İktisadi, siyasi, kültürel, ahlâki afetleri yaşayan Türkiye'nin bu durumdan kurtulması, kurtarılması gerekiyor.

ŞİİR

[Gir İçeri!](#) / Murat Yolcu

*Dışta kalma içeri gir,
Ancak orada görülür Bir,
Başka türlü bulunmaz ki,
Verir ise Allah verir.*

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Hazret-i Kur'an'ın en büyük Âyet-i kerime'sinin sırrını açacağız ve izahını yapacağız. Bu sırları açmakla, birçok hususlarda ne demek istediğimizi bir nebze olsun anlamış ve kavramış olacaksınız.

Allah-u Teâlâ buyurur ki:

"Allah o Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur." (Bakara: 255)

Âyet-i kerime'de geçen "**Hû**" maskedir, yarattığı bütün mevcûdat bir maskeden ibarettir. İnsan da böyledir, kâinat da böyledir. Bu maske bütün mevcûdâtı içine alıyor. Var olan O'dur. Herkes maskeyi görüyor, O'nu görmüyor.

"Lâ ilâhe"; O'ndan başka ilâh yoktur, ilâh ancak O'dur. Bu yarattıkları Allah değildir, hepsi de "**Lâ**"dan ibarettir. Çünkü "**Lâ**" dediğin zaman "**Onlar Allah değil**" diyorsun. Bu maske de "**Lâ**"dan ve "**O!**" emrinden ibarettir. Her yarattığı şeye sadece "**O!**" diyor, o da dilediği şekilde oluveriyor. Ne dilemişse o oluyor. Her zerrede ulûhiyet sırları mevcuttur. Herşey O değil, fakat hiçbir şey de O'ndan ayrı değil.

Ulûhiyet ve ubûdiyet yalnız O'na mahsustur. Her cihetten tektir. Varlığının başlangıcı yoktur. Varlığı daimîdir, nihayete ermez.

Varlığına şahit yine kendi varlığıdır. Her varlık O'nun kudretinin eseridir. Var olan ne ki varsa O'nunla var olmuştur.

"O Hayy ve Kayyûm'dur." (Bakara: 255)

Hayy: Ezelf ve ebedî hayat ile berhayattır. Ezelden ebediyete kadar bütün hayat ve ebedîlik O'nun zâtı ile kâimdir.

Kayyûm: Zât ve kemâl sıfatları ile her şeye hâkim olup, bütün varlıklar O'nunla kâimdir.

Allah-u Teâlâ kendi Zât'ı ile hayattadır, yarattıkları ise O'nun hayat vermesi ile, O'nun kudreti ile yaşamaktadırlar. Her şeye belirli bir zamana kadar ayakta durmak için sebepler ihsan buyurmuştur. Hayy ve Kayyum ancak O'dur. Ancak O var, O yaratıyor, her şey O'nunla kâimdir. İnsanların akılları ve ilimleri bu noktayı kavrayamadığı için yeri görür, göğü görür, amma Hakk'ı göremez. Görmesi de mümkün değildir. Tutulanlar görülüyor da, tutan görülüyor.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî'de:

"Açlığa devam et beni görürsün. İnsanlardan uzaklaş bana kavuşursun." buyuruyor.

Demek ki görülüyormuş.

Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh- Hazretleri:

“Ben Allah’ımı gördüm, başka bir şey görmedim.” buyurmuştur. Yani “O’ndan başka bir şey yok ki onu göreyim.”

Demek oluyor ki Allah-u Teâlâ dilediği kimseye esrârını bildiriyor.

O’ndan başka varlık yok zaten, hepsi de “Lâ”dan ibarettir. Bu gördüğünüz kâinat ve içindekiler nur malzemelerinden yapılmıştır ve “Ol!” demekle olmuştur.

Maskeyi kaldıran Zât-ı kibriyâ kendi varlığını ortaya koyuyor ve: **“Var olan her şeyi ben yaratıyorum, benim kudretimle ayakta duruyor, her şey benimle kâimdir.”** diyor.

Görebilen bunu da görebiliyor.

•

Übey bin Kâb -radiyallahu anh- der ki:

“Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bana:

“Ey Ebu Münzir! Allah’ın kitabından ezberinde bulunan hangi âyetin daha büyük olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Ben: “Allah ve Peygamber’i daha iyi bilir.” dedim.

Tekrar sordu:

“Ey Ebu Münzir! Allah’ın kitabından ezberinde bulunan hangi âyetin daha büyük olduğunu biliyor musun?”

Cevap olarak:

“Allah ilâ ilâhe illâ hüvel-hayyül-kayyum’ âyetidir.” dedim.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz eliyle göğsüme vurdu ve:

“Vallahi ilim sana mübarek olsun ey Ebu Münzir!” buyurdu. (Müslim: 810)

Tamamı on cümleden ibaret olan Âyet-ül kürsî’de; Allah-u Teâlâ’nın vahdaniyeti, O’nun Hayy ve Kayyum olduğu, uyuklama ve dalgınlık gibi beşerî sıfatlardan münezze olup kâinatı kendi tasarrufunda bulundurduğu, O’nun izni olmadan kimsenin şefaati edemeyeceği, hayat sırrı, ilim sırrı, ilminin geçmişi ve geleceği kuşattığı, hâkimiyet sırrı, kudretinin gökleri ve yeri kapladığı ve Zât’ının çok yüce olduğu bildirilerek Tevhid inancının esasları açık bir şekilde ifade edilmiştir.

•

Bu ay sonu idrak edilecek olan mübarek **“Kurban-ı Şerif Bayramı”**nızı tebrik eder, Cenâb-ı Hakk’tan tüm İslâm âlemi’ne hayırlara vesile olmasını niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

“Allah O Allah’tır ki, Kendisinden Başka Hiçbir İlâh Yoktur.

O Hayy ve Kayyum’dur.

(Ezelî ve Ebedî Hayat ile Bâkidir. Zât ve Kemâl Sıfatları İle Her Şeye Hâkim Olup, Bütün Varlıklar O’nunla Kâimdir).

O’nu Uykulama da Uyku da Tutmaz.

Göklerde ve Yerde Olanların Hepsini O’nundur.

O’nun İzni Olmadan, Katında Kim Şefaath Edebilir?

O, Kullarının İşlediklerini ve İşleyeceklerini Bilir.

O’nun Dilediğinden Başka, İnsanlar O’nun İliminden Hiçbir Şeyi Kavrayamazlar.

O’nun Kürsüsü Gökleri ve Yeri Kuşatmıştır.

Gökleri ve Yeri Koruyup Gözetmek Kendisine Ağır Gelmez.

O Öyle Yüce, Öyle Azametlidir.”

(Bakara: 255)

EN BÜYÜK ÂYET-İ KERİME “ÂYETÜ’L-KÜRSÎ”

Übey bin Kâb -radiyallahu anh- der ki:

*“Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bana:
“Ey Ebu Münzir! Allah’ın kitabından ezberinde bulunan hangi âyetin daha büyük olduğunu biliyor musun?” diye sordu.*

Ben: “Allah ve Peygamber’i daha iyi bilir.” dedim.

Tekrar sordu: “Ey Ebu Münzir! Allah’ın kitabından ezberinde bulunan hangi âyetin daha büyük olduğunu biliyor musun?”

Cevap olarak: “Allah ilâ ilâhe illâ hüvel-hayyül-kayyum’ âyetidir.” dedim.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz eliyle göğsüme vurdu ve:

“Vallahi ilim sana mübarek olsun ey Ebu Münzir!” buyurdu.”

(Müslim: 810)

Niçin En Büyük Âyet-i Kerime?

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde en büyük Âyet-i kerime'nin Bakara sûre-i şerif'inde olduğunu haber vermiştir.

Çünkü bu Âyet-i kerime Allah-u Teâlâ'nın sıfat-ı ilâhî'sini, hakimiyet-i sübhânî'sini, azamet ve kibriyâ'sını en beliğ ve en güzel bir şekilde telkin ve tavsif etmektedir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Her şeyin bir şerefesi yani üst noktası vardır. Kur'an'ın üst noktası da Bakara sûresi'dir. Bu sûrede bir âyet vardır ki, o Kur'an âyetlerinin efendisidir. O Âyetü'l- kürsî'dir.” (Tirmizî: 2881)

Übey bin Kâb -radiyallahu anh- der ki:

“Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bana:

“Ey Ebu Münzir! Allah'ın kitabından ezberinde bulunan hangi âyetin daha büyük olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Ben: “Allah ve Peygamber'i daha iyi bilir.” dedim.

Tekrar sordu:

“Ey Ebu Münzir! Allah'ın kitabından ezberinde bulunan hangi âyetin daha büyük olduğunu biliyor musun?”

Cevap olarak:

“Allahü lâ ilâhe illâ hüvel-hayyül-kayyum' âyetidir.” dedim.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz eliyle göğsüme vurdu ve:

“Vallahi ilim sana mübarek olsun ey Ebu Münzir!” buyurdu.” (Müslim: 810)

Tamamı on cümleden ibaret olan Âyet-ül kürsî'de; Allah-u Teâlâ'nın vahdaniyeti, O'nun Hayy ve Kayyum olduğu, uyuklama ve dalgınlık gibi beşerî sıfatlardan münezze olup kâinatı kendi tasarrufunda bulundurduğu, O'nun izni olmadan kimsenin şefaata edemeyeceği, hayat sırrı, ilim sırrı, ilminin geçmişi ve geleceği kuşattığı, hâkimiyet sırrı, kudretinin gökleri ve yeri kapladığı ve Zât'ının çok yüce olduğu bildirilerek Tevhid inancının esasları açık bir şekilde ifade edilmiştir.

Hayy ve Kayyûm:

Hazret-i Kur'an'ın en büyük Âyet-i kerime'sinin sırrını açacağız ve izahını yapacağız. Bu sırları açmakla, birçok hususlarda ne demek istediğimizi bir nebze olsun anlamış ve kavramış olacaksınız.

Allah-u Teâlâ buyurur ki:

“Allah o Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur.” (Bakara: 255)

Âyet-i kerime'de geçen **“Hû”** maskedir, yarattığı bütün mevcûdat bir maskeden ibarettir. İnsan da böyledir, kâinat da böyledir. Bu maske bütün mevcûdâtı içine alıyor. Var olan O'dur. Herkes maskeyi görüyor, O'nu görmüyor.

“Lâ ilâhe”; O'ndan başka ilâh yoktur, ilâh ancak O'dur. Bu yarattıkları Allah değildir, hepsi de **“Lâ”**dan ibarettir. Çünkü **“Lâ”** dediğin zaman **“Onlar Allah değil”** diyorsun. Bu maske de **“Lâ”**dan ve **“O!”** emrinden ibarettir. Her yarattığı şeye sadece **“O!”** diyor, o da dilediği şekilde oluveriyor. Ne dilemişse o oluyor. Her zerrede ulûhiyet sırları mevcuttur. Herşey O değil, fakat hiçbir şey de O'ndan ayrı değil.

Ulûhiyet ve ubûdiyet yalnız O'na mahsustur. Her cihetten tektir. Varlığının başlangıcı yoktur. Varlığı daimîdir, nihayete ermez.

Varlığına şahit yine kendi varlığıdır. Her varlık O'nun kudretinin eseridir. Var olan ne ki varsa O'nunla var olmuştur.

“O Hayy ve Kayyûm'dur.” (Bakara: 255)

Hayy: Ezelfî ve ebedî hayat ile berhayattır. Ezelden ebediyete kadar bütün hayat ve ebedilik O'nun zâtı ile kâimdir.

Kayyûm: Zât ve kemâl sıfatları ile her şeye hâkim olup, bütün varlıklar O'nunla kâimdir.

Allah-u Teâlâ kendi Zât'ı ile hayattadır, yarattıkları ise O'nun hayat vermesi ile, O'nun kudreti ile yaşamaktadırlar. Her şeye belirli bir zamana kadar ayakta durmak için sebepler ihsan buyurmuştur. Hayy ve Kayyûm ancak O'dur. Ancak O var, O yaratıyor, her şey O'nunla kâimdir. İnsanların akılları ve ilimleri bu noktayı kavrayamadığı için yeri görür, göğü görür, amma Hakk'ı göremez. Görmesi de mümkün değildir. Tutulanlar görülüyor da, tutan görülüyor.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî'de:

“Açlığa devam et beni görürsün. İnsanlardan uzaklaş bana kavuşursun.” buyuruyor.

Demek ki görülüyormuş.

Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh- Hazretleri:

“Ben Allah'ımı gördüm, başka bir şey görmedim.” buyurmuştur. Yani “O'ndan başka bir şey yok ki onu göreyim.”

Demek oluyor ki Allah-u Teâlâ dilediği kimseye esrârını bildiriyor.

O'ndan başka varlık yok zaten, hepsi de **“Lâ”**dan ibarettir. Bu gördüğünüz kâinat ve içindekiler nur malzemelerinden yapılmıştır ve **“O!”** demekle olmuştur.

Maskeyi kaldıran Zât-ı kibriyâ kendi varlığını ortaya koyuyor ve: **“Var olan her şeyi ben yaratıyorum, benim kudretimle ayakta duruyor, her şey benimle kâimdir.”** diyor.

Görebilen bunu da görebiliyor.

Meselâ bir insan, elinde bulunan şeyi bilir. Allah-u Teâlâ âlemleri öyle tutuyor ve öyle biliyor. Bütün yarattıklarını muhafaza etmesi, tutması, gözetmesi, yaşatması yalnız O'na mahsustur. O tuttuğu için O her şeye hâkimdir, her zerre O'nun varlığı ile kâimdir. O'nun varlığı her şeyi kuşatmıştır, hükmünde hikmet sahibidir.

Dikkat ederseniz bir damla kerih suyu kan pıhtısından cenin haline getiriyor. Fakat o cenin ölüdür. O yaratıyor amma o cenin başlangıçta cansızdır. Sonra ona ruh veriyor ve cenin canlanıyor. Ne oldu şimdi? Hayy ve Kayyum olan Allah onu yarattı, o O'nunla kâim oldu. Bir et parçası idi, cansız ve hareketsizdi. Ona "OI!" dediği zaman O'nunla hayat buldu, canlandı, mukadderâtı da o anda yazıldı. Âdem Aleyhisselâm da bu şekilde "OI!" demekle canlanmadı mı? İnsan da böyledir, kâinat da böyledir.

Her zerreyi yaratan, küreyi de donatan O'dur. O hem yaratıyor, hem de yönetiyor. Zira O Ehad'dır. Yarattıkları hem O'nunla kâimdir, hem de O'na muhtaçtır.

Allah-u Teâlâ hem yaratıyor, hem donatıyor, hem de tutuyor. Bu yaratmayı ve donatmayı yarattıkları yapabilir mi? Hayır yapamaz. O halde vücud O, mevcud O...

Maskenin altındakini gören maskeye itibar etmez. Onlar "Lâ"dan ibarettir, maske ilâh değildir.

Meselâ sen zannediyorsun ki sen sensin. Hayır! Sen "OI!" emrinden ibaretsin.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Resul'üm! Sana ruhtan sorarlar. Onlara de ki: Ruh Rabb'im'in emrindedir." (İsrâ: 85)

Her şey seni yaratan Rabb'inin emrinden ibarettir. Amma sen bilmedin, bilemedin.

Ne güzel yarattı, âzâlarıyla donattı, en güzel bir biçim verdi. Öyle ki bu durum karşısında sen de kendini müstakil zannettin.

Ve fakat ruhunu çekince, verdiği alınca, hani sen sendin?

Sen de O'nunla kâimsin, bütün yarattıkları da O'nunla kâimdir, amma O görülmüyor. Sen yarattıklarını görüyorsun ve orada kalıyorsun, kendi kendini de aldatmış oluyorsun.

Ve fakat O'nu gören, yani Allah-u Teâlâ'yı gören, O'nun gösterdiği kadar her şeyin hakikatini görür. Bir perdeden, bir kabuktan, bir örtüden ibaret olduğunu görür. Meğer O'nu örten hep bir örtü imiş.

Allah-u Teâlâ bir kulunun kalp kilidini açtığı ve içeride O'nun olduğunu gördüğü zaman; işte o zaman o kul da görür ki gerek kendisi ve gerekse yarattığı bütün âlemler hep O imiş. Her şey bir perdeden, bir kabuktan ibaret imiş, hepsi de "OI!" emrinden husule gelmiş.

•

Hazret-i Kur'an'ın en ince noktası Âyet-ül kürsî ile İhlâs-ı şerif'tir. Bu sırrı bilebilmek için Allah-u Teâlâ'yı görmek şarttır. O'nu görmeyen kimse ne bilir, ne de hafsası alır. Duysa da yine bilmez. Ne ilmi yeter, ne de aklı yeter. Çünkü aklın da ilmin de "Ulül-elbâb"ına dayanan bir husustur. "Ulül-elbâb" Allah-u Teâlâ'nın duyurması ve göstermesi ile husule gelen akıldır. Bu noktaya gelen kimsenin aklı da ilmi de durur. Bu sahaya hiçbir ilim giremez.

Şu kadar var ki Evliyâullah'tan bazı zevât-ı kiram bu hususa işaret etmişlerdir.

Nitekim Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Fethü’r-Rabbânî**” adlı eserinde şöyle buyurmuştur:

“O öyle bir kuldur ki, Hakk’a vâsıl olmuş, O’nu görmüş ve mâsivâ denen Hakk’ın zâtından gayri şeyleri bilmıştır.” (60. Meclis)

Onlar bu hususu görerek ve bilerek konuşuyorlar. Allah-u Teâlâ’yı gören, gösterdiği kadar bilir, başkasına şâmil değildir.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtem-i veli hakkında bin küsur sene önce “**Hatmü’l-Evliyâ**” ismiyle müstakil bir eser yazmış ve onun Allah-u Teâlâ’nın hususi himayesinde olacağını, O’nu göreceğini ve O’nunla konuşacağını açıklamıştır.

Eserin yirmi birinci bölümünde şöyle buyurmaktadır:

“Sonra başka bir mertebeye yükselir, o da Heybet ve Üns’tür. Heybet O’nun celâлиндendir, Üns ise O’nun cemâлиндendir. O’nun celâline baktığında korkar ve toplanır. Şayet onu bu şekilde bırakırsa bütün işlerinde âciz olur, atılmış bir elbise gibi olur veya ruhsuz bir vücut olur. O’nun cemâline baktığında bütün damarları sevinçten dolup taşar. Şayet onu bu şekilde bırakırsa nefsi coşar ve sınırı aşar. Heybet onun şîârı, Üns ise onun elbisesi olur. Böylece kalbi dosdoğru olur ve nefsi sevinir. Sonra onu başka bir mertebeye yükseltir. O mertebe ‘İnfirad billâh’ yani ‘Allah ile kalma’dır.”

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Nevâdirü’l-Usûl**” adlı eserinde ise velâyet mertebelerinin en üst derecesine vâris olan Hâtem-i veli’nin vasıflarını bir bir beyan ederek şöyle buyurmaktadır:

“Ehlullah’ın bir kısmı en yüksek velâyet derecesine sahip olur. Bu kimse, Allah-u Teâlâ’nın, kendisini velâyeti için seçip kullandığı bir kuldur.

O Allah-u Teâlâ’nın kabzasında (hususî himayesinde) hareket eder, O’nunla konuşur, O’nunla görür, O’nunla tutar, O’nunla anlar.” (Nevâdirü’l-Usûl, cilt:1, sh: 339)

İlmin sonu Hazret-i Allah’a dayanır. Bu ilme “**İlm-i billâh**” denildiği gibi, “**Ledünî ilim**” de denilir.

Bu ilme mazhar olan Hakk’ı görür, Hakk’tan görür. Ve fakat Allah-u Teâlâ’nın tecelliyâtının sonu yoktur.

“Eğer yeryüzündeki bütün ağaçlar kalem, denizler de mürekkep olsa ve hatta buna yedi deniz daha eklense, yine de Allah’ın kelimeleri tükenmez.

Şüphe yok ki Allah Azîz’dir, hikmet sahibidir.” (Lokman: 27)

Kelimât-ı ilâhiye’nin sonu yoktur. Çünkü O’nun ilmine ve hikmetine sınır konulamaz, iradesini dilediği şekilde kullanır. Kayıt ve hudut tanımaksızın hükmünü icrâ etmektedir.

Hakk’ı gören ise Cenâb-ı Vâcib’ül-vücut Hazretleri’nden başka hiçbir şey görmez. Yani Allah-u Teâlâ’yı gören, O’ndan başka bir şey görmez ve görmek de istemez. Zira her şey “**Lâ**”dan ibarettir. “**Lâ mevcûde illâllâh**” tevhidinin sırrına vâkif ettirdiği kimseler hem görür, hem söyler, hem de o hâl ile yaşarlar. Her hâl ve kâllerinde hikmet-i ilâhî mevcuttur. Birer numunedirler, birer Hakk adamı, Hakk dostudurlar. Onlar O’nun himayesinde, tasarruf-u ilâhiyesindedirler. O’nun gözetimi altında iş ve icraat yaparlar.

İmam-ı Gazâlî -kuddise sırruh- Hazretleri buyururlar ki:

“Ayrıca Allah-u Teâlâ ile karşılaşmanın, O’nun cemâl-i bâkemâline bakmanın ve O’na mânen yakınlaşmanın ne demek olduğunu da anlar.” (İhyâ-u ulûmî’-d-din)

Çok iyi anlar. Çünkü Allah-u Teâlâ öyle buyuruyor. Öyle tecellî ediyor, öyle husule getiriyor ki, oradan anılıyor. Bu, mahlûkun Hâlik'ına yaklaşması değildir. Hakk'ın mahlûkuna tecelliyatıdır. Hâlik tecellî edecek ki, o vâkif olacak. Mahlûkun yeri değil orası. Oysa O'na her şey kolay.

Vâhidiyet ve Samediyet:

Allah-u Teâlâ İhlâs sûre-i şerif'inde şöyle buyurmaktadır:

“De ki: Allah bir tektir.” (İhlâs: 1)

Allah-u Teâlâ müstakil bir vücuttur. O'ndan başka hiçbir mevcut yoktur.

Fakir **“Kul hüvallahu ehad”** dediğim zaman O'nu zikrediyorum, ismini zikretmiyorum. Ehad dediğim zaman Ehad'ı görmem lâzım.

“Allah Samed'dir.” (İhlâs: 2)

Ehad O, yarattığı her şey O'nunla kâim olduğu için her şey O'na muhtaçtır. Var olan yalnız O'dur, Ehad yalnız O'dur, başka Ehad yok. Bütün varlıklara **“OI!”** demekle bir sûret, bir şekil vermiş, var etmiştir. Yer görülüyor, gök görülüyor, insan görülüyor. Murad ettiği gibi tecellî etmiş, bir sûretle görülüyor. Amma O'ndan başka Ehad yok.

Olanlar da O'nunla var olmuştur. Biz Hazret-i Allah'ı görürüz, yaratılanları öyle görürüz. O'ndan başka hiçbir şey yok.

İnsan Allah-u Teâlâ ile kâim olduğu halde bunu bilmiyor. O varlığını çektiği zaman leş oluyor. Hani sen vardın? Sen de böylesin, bütün varlıklar da böyledir.

“Doğurmamış, doğurulmamıştır.” (İhlâs: 3)

Zira doğma ve doğurma yarattıklarına âittir. O Allah ki vardır, müstakil var olan O'dur, varlıkları yaratan O'dur. O'ndan başka müstakil ne vücut var, ne de mevcut. O, her şeyi çepeçevre kuşatmıştır.

“Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir.” (İhlâs: 4)

Hiçbir dengi ve benzeri olmamak yalnızca O'na mahsustur.

•

Hülâsa olarak; her şey O'nunla kâim, sen de O'nunla kâimsin, zerre de, küre de, her şey O'nunla kâimdir, O'nunla ayakta duruyor.

Kişi Âyet-ül kürsî'yi okuyor amma, kendinin O'nunla kâim olduğunu ve kâinatın da O'nunla kâim olduğunu bilmiyor.

Bu sebeptendir ki, en büyük Âyet-i kerime budur.

Müfessirler bu Âyet-i kerime'yi açıklarken: **“Her şey O'nunla kâimdir.”** demişler, fakat: **“Sen de O'nunla kâimsin.”** dememişlerdir. Çünkü mânevî, bâtınî noktaların da zâhirinde kalmışlardır.

Mârifetullah ehli Allah-u Teâlâ'nın öğrettiğini bilir. O öğrettiği için ve herkese ayrı ayrı tecellî ettiği için o bilgi kimsede bulunmaz.

Her şeyi O'nun yarattığını ve her şeyin O'nunla kâim olduğunu ancak hakikat ehli bilir ve görür. Amma sizin bildiğiniz göz ile değil de, O'nun gösterdiği göz ile hem görülür, hem bilinir. Yoksa bir beşer gözü ile değildir.

İnsan Allah-u Teâlâ'nın yarattığı ve donattığı bütün âlemlerin “**Lâ**”dan ibaret olduğunu görmedikçe hiçbir zaman “**ilâh**”ı, yani Allah-u Teâlâ'yı göremez ve lâyük-ı veçhile bilemez. Bilgileri zandan ibarettir, bu böyledir.

Âyet-i kerime'sinde:

“İçinizde... Görmüyor musunuz?” buyuruyor. (Zâriyat: 21)

Bu bir Allah kelâmı değil midir?

Sen bu hakikati anlamıyorsun diye bu Âyet-i kerime'yi beyan etmeyelim mi? Senin gözün körse güneşin suçu nedir? Hakikat budur, ilâhî hüküm böyledir.

Bu hitâb-ı ilâhî yalnız insana değil, zerreden küreye kadar yarattığı ve donattığı bütün âlemlere O'nun hitâb-ı ilâhî'sidir.

Gerçek Mürşid-i kâmil O'nu gördüğü zaman, kâinatın bir maske olduğunu görür. Maskeyi de görür, maskeyi kaldıranı da görür.

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

“Muhammed'in nefsi kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer siz süflî arza bir ip sarkıtmiş olsanız Allah'ın üzerine düşerdi.” (Tirmizî)

Demek ki Allah-u Teâlâ kime gösterirse o görüyor.

O'ndan başka hiçbir şey yok ki düşsün! Ötekiler “**O!**” ve “**Ö!**”, işte bundan ibarettir. Düşen O'nun üzerine düşer.

O her şeyin takdirini dürmüş, şeklini şemâlini vermiştir, ondan sonra “**Böyle ol!**” demiştir, o da dilediği şekilde oluvermiştir. O görünenleri öyle murad ettiği için öyle göstermiş. Demek ki O var, O'ndan başka birşey yok, O'nun hükmünden başka birşey yok.

Her şeyi O tutuyor, O yaratıyor, O öldürüyor. Fakat insan tutulana görüyor da tutanı görmüyor. Yani yaratılmışları görüyor da Yaratan'ı görmüyor.

Fakir der ki: **“Siz Allah-u Teâlâ'nın tuttuğu şeyi görürsünüz, Elhamdülillâh biz tutanı görürüz. Yaratan'ı gördüğüm için, bu yaratılanların bir perdeden ibaret olduğunu görüyorum.”**

Bu beyanlar duyanlar içindir, işitenler için değil. Kime ne duyurdu ise o anlar. İyi bilin ki, bunların hepsi Allah-u Teâlâ'nın göstermesiyle, bildirmesiyle, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in nur ışığı ile görerek ve bilerek söyleniyor.

Sakın bu ilme dalmayın. İliminiz ve aklınız yetmez. Yetmediğine göre inkâr yollarına kalkışmayın. Evliyâullah'ın beyanlarını inceleyin, onlara itimat edin ve kurtulun. Bütün delilleri önünüze sürüyorum, oku ve geç, anlamaya kalkışma.

Bu sırlar niçin anlaşılıyor?

Bu hususta bir Âyet-i kerime arzedelim:

“Yedi kat göğü ve yerden bir o kadarını yaratan Allah’tır. Allah’ın fermanı bunların arasından iner ki, böylece Allah’ın her şeye kâdir olduğunu ve her şeyi ilmiyle kuşattığını bilesiniz.”
(Talâk: 12)

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhüma- Hazretleri buyururlar ki:

“Eğer bu Âyet-i kerime’nin size tefsirini yapacak olsam, beni mutlaka taş yağmuruna tutarsınız.”

Size bu anlatılanlar sanmayın ki bilinmiyor. Allah-u Teâlâ fakire öyle bir üslup vermiş ki, İbn-i Abbas -radiyallahu anh- Hazretleri’nin buyurduğu mevzuları açıyoruz da kimse farkında değil. Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif’leri yerleştirdiğimiz için, o söylediğimiz söz kayboluyor. Kişi Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif’i görüyor, o mevzuyu unutuyor. Sizin anlayacağınız şekilde açıldığı için şaşkınlık yapmıyor. Yoksa kapalı tuttuğumuz yerler çok azdır.

•

Zerreden küreye kadar her şey her şeyi kuşatmıştır. Kimini zar ile kuşatmış, kimini deri ile, kimini kabuk ile...

Yani Allah-u Teâlâ her zerreyi bir şey ile çevirmiştir. Yer de böyledir, gök de böyledir. Arşurahman ile de her şeyi kuşattırıştır. Allah-u Teâlâ ise her şeyi kuşatmıştır, bütün âlemleri çepeçevre çevirmiştir.

İşte bunun ispatı:

“Allah her şeyi çepeçevre kuşatandır.” (Nisâ: 126)

Çünkü Allah-u Teâlâ her şeyi çepeçevre kuşattığından nereye baksan yalnız O’nu göreceksin.

Herkes O’nu bu mülkün içinde, mekânların içinde arıyor. Halbuki bütün mekânlar O’nda mekândır, O’nun mekânı yoktur.

İyi bil ki O’nu gören, O’ndan gören, bütün âlemlerin bir kabuk, bir perde, bir maskeden ibaret olduğunu görür ve bilir.

“Yüzünüzü hangi cihete çevirerseniz çevirin, vech-i ilâhî oradadır.” (Bakara: 115)

Çünkü:

“Allah göklerin ve yerin nurudur.” (Nûr: 35)

O’ndan başka ne vücut var, ne de mevcut var. Gösterdikleri bunu görüyor, böyle olduğunu da biliyor. Amma sen “Lâ”da kaldın, yeri göğü gördün, orada kaldın. O’nun nuru olduğunu göremedin ve bilemedin. Aslı O’dur, perdede başkası görülür. Mevcûdat O’nun nurundan birer nurdur.

Gösterdikleri bunu görüyor, böyle olduğunu da biliyor. Hem görüyor, hem biliyor. Amma sen hem görmüyorsun, hem bilmiyorsun.

Bunu neden kavrayamıyorsunuz?

İlminiz ilmel-yakîn, aklınız da akl-ı meaş olduğu için kavrayamıyorsunuz.

•

Bu Âyet-i kerime’nin tecelliyâtına nerede mazhar olunur?

Kişi Allah-u Teâlâ'nın içinde olduğunu gördüğü zaman,

Kendisinin bir maskeden, bir paçavradan ibaret olduğunu anladığı zaman,

Mükevvenâtı kendi nurundan yarattığını ve donattığını gördüğü zaman, bu Âyet-i kerime'nin sırrına ve tecelliyâtına mazhar olur.

Çünkü nurundan "Nur"unu yarattı, o "Nur" ile mükevvenâtı donattı. Bütün bu sır bunun içindedir. Hep nur... Yer de nur, gök de nur, taş da nur, toprak da nur.

Ancak bu tecelliyata kimi mazhar ederse, O'nu hem görür, hem de bilir. Çünkü o kendisini görmüyor, Hakk'ı görüyor, Hakk'tan görüyor.

O'nun göstermesiyle, O'nun bildirmesiyle bu mümkün olur. Zan ilmi kati surette buraya erişemez. Birçok velilere dahi bu tecelliyat verilmemiştir.

Eğer bu noktayı bir kavrayabilirsen, göklerin ve yerin nur olduğunu gözünle göremesen de, inanmakla kurtulmuş olursun.

Vaktaki içinde O olduğunu gördüğün zaman, kendinin bir maskeden, bir örtüden, bir paçavradan ibaret olduğunu gördüğün zaman; bir de bakarsın ki, meğer nurundan "Nur"unu yaratmış, o "Nur" ile mükevvenâtı donatmış.

Yani bu mükevvenâtın malzemesi nur.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde:

"Resul'üm! Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik." buyuruyor. (Enbiyâ: 107)

Bu "Nur"un sayesinde âlemlere rahmet ve hayat veriyor. Âlemlerin hayat bulması o "Nur" sayesinde. Çünkü onu âlemlere rahmet için yaratmıştır. O bir hayat kaynağıdır, hayatı ondan fışkırttı. Hem **"Rahmeten Lil-âlemîn"**dir, hem de **"Ebu'l-ervah"**tır.

O **"Rahmeten Lil-âlemîn"** olduğu için âlemdeki her zerre nasibini ondan alıyor. Ay da, güneş de, yer de, gök de, her şey o nurdan alıyor. Nereye baksan o nur. Ona verildiğinden ötürü kâinat ona muhtaçtır.

Görebilenin onu bu çizgide görmesi lâzımdır, fakat bu çizgide kaç kişi görebiliyor?

O Tutuyor, O Yaşatıyor:

Zerreden kürreye kadar yarattığı her şeyi tuttuğuna en belirgin bir misal olmak üzere Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Üzerlerinde kanat çırpıp duran kuşları görmüyorlar mı? Onları havada tutan Rahman'dan başkası değildir."

O her şeyi görmektedir." (Mülk: 19)

Uçarken kolaylık için kanatlarını açıp örtmeyi ilham eden, uçan her kuşu havada tutan, onları iri cüsselerine rağmen yere düşmekten koruyan, rahmeti bütün kâinatı kaplamış olan yaratıcı Rahman'dan başkası değildir.

Sadece kuşlar değil; insanları da, her şeyi tutan O'dur. Kâinattaki her şey O'nun murakabası altındadır. Kudret elini çektiği zaman düşer kalırlar.

•

Bu muhteşem kâinat Allah-u Teâlâ'nın izniyle ayakta durmaktadır. Gökleri ve yeri tutup zevelden koruyan, ortaksız olarak takdir ve tedbir eyleyen O'dur.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz ki Allah gökleri ve yeri, nizamları bozulmasın diye tutuyor.” (Fâtır: 41)

Onların belirli vakitlerden önce yok olmalarını istemediği için muhafaza buyuruyor da henüz yıkılmıyorlar.

“Andolsun ki eğer nizamları bir bozulacak olursa, onları kendinden başka kim tutabilir?” (Fâtır: 41)

Göklerin ve yerin, oldukları şekilde devamlarını sağlamaya O'ndan başka kimsenin gücü yetmez.

“Göğü de, kendi izni olmadıkça yerin üzerine düşmemesi için O tutar.” (Hacc: 65)

Mevcut düzen ilâhî kudretin tezahürüyle kurulduğu gibi, yine o ilâhî kudretin tecellisi ile bozulacaktır.

Hakk'ı Gören Kendini Görmez, Kendini Gören Hakk'ı Göremez:

Var olan Allah-u Teâlâ'dır. Herkes maskeyi görüyor, O'nu görmüyor. Her görünen şey maskedir, O'na perdedir. İnsan da böyledir, kâinat da böyledir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

“Hiçbir göz O'na erişemez, ihata ve idrak edemez. Fakat O bütün gözleri ihata eder.” (En'âm: 103)

Baş gözü Allah-u Teâlâ'yı göremez. Fakat O, kalp gözünü açtığı zaman, kişi O'nu da görür, O'nun gösterdiklerini de görür.

Allah-u Teâlâ bu ilâhî beyanı ile insanın da kâinatın da bir maske olduğunu açıklıyor.

İnsan bir maske takarsa maskeyi görürsün. Fakat o bir kâğıt parçasıdır, çıkardığın zaman aslını görürsün. Bu da böyledir. Eğer Hakk'ı görürsen, kâinatın bir maske olduğunu görürsün, maskeye hiç değer vermezsin. Maskeyi çıkardığın zaman hiçbirinin hükmü kalmaz.

İşte Hazret-i Allah budur.

Gerçek Mürşid-i kâmil O'nu gördüğü zaman, kâinatın bir maske olduğunu görür. Maskeyi de görür, maskeyi kaldırdığını da görür.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

“Biz ona iki göz vermedik mi?” (Beled: 8)

Allah-u Teâlâ insana bir baş gözü bir de kalp gözü vermiştir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise bir Hadis-i şerif'lerinde:

“Her insanın kalbinin iki gözü vardır. O gözlerle gaybı kavrayabilir. Allah bir kuluna hayır murad ederse, gözünün göremediği şeyi görebilmesi için kalbinin gözlerini açar.” buyurmuşlardır.

Siz perdeyi ve perdenin üstündekileri görüp O'nu görmüyorsunuz. Fakat içinde olanı gören ve bilen var. İçinde olanı gören ve bilen, yalnız O'nu görür. Kâinatın da, kendisinin de, perdenin de hükümsüz olduğunu bilir. Fakir bunu bir cümle ile ifade ederiz:

“Allah-u Teâlâ'yı gören kendini görmez, kendini gören Allah-u Teâlâ'yı göremez.” Bütün esrar işte bu noktadadır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

“Size Rabb'inizden basiret (kalp gözü) gelmiştir. Kim görürse kendi lehine ve kim körlük ederse kendi aleyhinedir.” (En'âm: 104)

Göze göre **“Görme”** ne ise, kalbe göre **“Basiret”** de odur.

Gözlerin görmesine sebep olan görme nuruna **göz** denildiği gibi, kalbin görmesine sebep olan kalp gözüne de **basiret** denilir.

Basiret; Allah-u Teâlâ'nın subûtî sıfatlarından biri olan **“Basar”**ın kullarındaki tecellisidir. Bu tecelliden nasibi olanların gözlerinden perde kalkar. İnsanın dış âlemi gören bedendeki iki gözüne karşılık, kalbin de iç âlemi gören gözü vardır ve buna **“Mârifet gözü”** ve **“Kalp gözü”** gibi isimler verilmiştir.

Allah-u Teâlâ Haşr sûre-i şerif'inin 2. Âyet-i kerime'sinde bu basiret sahiplerini **“Ulû'l-ebâr”** olarak vasıflandırmaktadır.

Basiret Allah-u Teâlâ'nın mümin kulunun kalbine attığı öyle bir nurdur ki, bu nur sayesinde hakikati kavrar.

İnsanların hakikati görmelerine ışık tuttuğu için Kur'an-ı kerim âyetlerine **“Basiretler”** mânâsına gelen **“Besâr”** denilmiştir. (A'râf: 203 ve Kasas: 43)

Kalp gözü körleşmiş ve basireti bağlanmış kimseler hakkında da **“Körler”** gibi tabirler kullanılmaktadır. (Bakara: 18)

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

“Yalnız gözler kör olmaz, sinelerde olan kalpler de körleşir.” (Hacc: 46)

Asıl körlük göz körlüğü değil kalp körlüğüdür. Bu körlükteki zararın sınırı ve sonu yoktur.

Allah-u Teâlâ **“Hakikat”**ı apaçık ortaya koyar, duyurmak istediklerinin basiretlerini açar, duyurmak istediğini duyurur, göstermek istediğini gösterir. Diğer taraftan da lâıyk olmayan gözlerle göstermez, basiretlerini bağlar, körlük ve karanlık içinde bırakır.

Gerçek mürşidin Hazret-i Allah olduğunu O'nun bana ilham ettiği üslupla âcizâne o kadar sade bir şekilde anlatıyorum ki, anlamamanız mümkün değildir. Fakat anlamıyorsunuz, çünkü aklınız orada değil, nefsiniz o mertebede değil.

Basiret sahiplerine gelince, Allah-u Teâlâ onların gözlerini açmış, hakikati göstermiştir.

Hülâsa olarak arzetmek istediğimiz şu ki; zâhirî ilmi halk öğretir, bâtinî ilmi Hakk öğretir. Zâhirî ilim tahsil edildikçe insanın bilgisi artar, Allah-u Teâlâ öğrettikçe insanın hakikat bilgisi artar.

Uyku ve Uyuklama:

O öyle bir “Hayy” ve “Kayyum”dur ki, Zât-ı Akdes’ine hiçbir eksiklik ve gaflet ulaşmaz, mahlûkatından aslâ gafil kalmaz. Mükevvenatın her haline dâima vâkıftır.

“O’nu uyuklama da uyku da tutmaz.” (Bakara: 255)

Yarattığı bütün âlemleri tuttuğu için, âlemlerin varlığı O’nunla kâim olduğu için O’nda ne bir uyuklama, ne de uyku aslâ düşünülemez.

Şoför direksiyonda uyursa ne olur? Bütün âlemleri yaratan, yaşatan, ayakta tutan Allah-u Teâlâ uyuklamaz, O’nu uyku da tutmaz. Bir an için uyuklamış olduğu farzedilse, böyle bir durum bütün kâinatın yok olmasına vesile olur.

O’nun ve O’ndandır:

Mülk Allah-u Teâlâ’nındır. Mülkünün hem sahibi, hem hükümdarıdır. Mülkünde dilediği gibi tasarruf eder. Hâkimiyetinde, mülkünde hiç kimse O’na ortak değildir.

“Göklerde ve yerde olanların hepsi O’nundur.” (Bakara: 255)

O, göklerde ve yerde, ikisi arasında olan her şeyin sahibidir. Melekler, insanlar, cinler, ne varsa hepsi O’nun mülküdür, yarattığı ve yönettiği varlıklardır. Her birisinde yegâne mutasarrıf O’dur. Hepsi O’nun idaresi, gücü ve hâkimiyeti altındadır. Dilediğini var eder, dilediğini yok eder. Ululuğu ile göktekileri yere indirir, inâyet nuru ile yerdekileri göklere çıkarır.

O’nun mülkünde ancak O’nun emirleri ve kudreti hüküm sürer. Takdirine ve tedbirine hiç kimse karşı gelemmez. Bu muazzam ve muhteşem nizamın binlerce seneden beri hiç şaşmadan devam edebilmesi, ancak ezelf ve ebedî bir yaratıcının hikmeti mucibince mümkün olmaktadır.

Yaratmak Allah-u Teâlâ’ya Mahsustur:

Yaratmak; olmayanı, bilinmeyeni ortaya koymak, hiç yoktan var etmektir. Bu da yalnız Allah-u Teâlâ’ya mahsustur.

Her şeyi nizam ve intizam içinde yoktan var eden, her yarattığını birbirine uygun, yeni bir icat ile numunesiz olarak yaratan O’dur.

Âyet-i kerime’sinde şöyle buyurmaktadır:

“Allah her şeyin yaratıcısıdır.” (Zümer: 62)

Her şeye ihtimamla bir şekil ve hususiyet verir, düzenler ve en güzel bir biçimde terkip eder. Yarattığı şeylerde güzelliğinin kemâlini gösterir.

Bir şeyi yaratmak istediğinde; onu düşünüp tasarlamaya, zamana, mekâna ve numuneye muhtaç değildir. Kâinatı ve içindeki her şeyi misilsiz, benzersiz yaratmıştır. Her şeyin en güzelini, en güzel hikmetlerle yaratan O’dur. İnsanların yaptığı, sadece O’nun verdiği akıl sayesinde yaratılanların sırlarını keşfetmekten ibarettir.

Bütün insanlar bir araya gelseler, ilimlerini fenlerini ortaya koysalar bir tek incir çekirdeğini, bir buğday tanesini yapabilirler mi? Veyahut bir sivrisineği, bir tek kılı yoktan var edip onlara can verebilirler mi?

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî’de şöyle ferman buyuruyor:

“Benim yarattığım gibi birşey yaratmaya kalkışandan daha zâlim kim olabilir? Bir karınca veya bir arpa tanesi yaratsınlar!” (Müslim. Libas, 101)

Bir tek yaprak karşısında bütün yarattıkları âciz kalır. O ise o yaprağın ne zaman yaratılacağını, o yaprağın vazifesini, yapacağı zikrini, ömrünü bilmektedir. O’nun izni olmadan o yaprak düşmez.

Âyet-i kerime’sinde:

“O’nun ilmi dışında bir yaprak dahi düşmez.” buyuruyor. (En’âm: 59)

Ezelî ilmi her şeye şâmidir. Her nerede ve her ne zaman bir ağaçtan bir yaprak düşerse, Allah-u Teâlâ onun yerini de zamanını da en ince teferruâtı ile bilir.

En küçük misal olan **“Yaprak düşmesi”** misali ile bütün hal ve ahvale işaret edilmiştir.

Büyük ve küçük, gizli ve açık, görünmeyen ve görünen, düşünülen ve hissedilen, hayat ve ölüm, olmuş ve olacak her şey bütün genişliği ve inceliğiyle Allah-u Teâlâ’nın ilmindedir.

İşte Allah böyle bir Allah’tır, yaratıcı yalnız O’dur.

•

Allah-u Teâlâ’nın beni yaratış şeklini gözünüze getiriyorum. Ben kendimi orada bir resim, bir robot olarak görüyorum. Beni yaratıyor, yaratış şeklini görüyorum. Âzâ nimetleriyle donatıyor, onu görür gibiyim. Sonra o uzuvları bir bir yerine koyuyor, onu görüyorum. Sonra sıfatı ile beraber beni gösteriyor.

Ve derim ki:

“Allah’ım! Sen beni yarattın, nimetlerle donattın, âzâ nimetlerini dilediğin şekilde teşekkür ettirdin. Varlığından, birliğinden, azametinden, kudretinden, mülkünden haberdar eyledin. Sana sonsuz şükürler olsun.

Bana bir suret verdin, suretiyle beraber çıkardın.

Yarattığın için varlığını biliyorum, birliğini biliyorum, azametini görüyorum, mülkünde de bulunuyorum.”

Bütün bunları bu şekilde gözden geçiririm. Ben orada robot oldum, O yaratıcı oldu.

Yine derim ki:

“Allah’ım! Râzı olup olmadığın şeyleri bildirmek için ve Zât’ına ulaşacak yolu göstermek ve buldurmak için kitaplar indirdin, peygamberler gönderdin.

Allah’ım! Lütfunla ulaştırdığın kullarından eyle!

Mülkünde bulunduruyorsun, cennet-i âlâ’da yaşatır gibi nimetlerle rızıklandırıyorsun. Sen bana dünyayı cennet hâline getirdin.

Beni şükredici, zikredici, tefekkür edici ve sabredicilerden et, amma nankörlerden etme.”

Asıl şükür Allah ile Allah'a yapılan şükürdür. Hakiki namaz da, hakiki zikir de böyledir, övünmek de böyledir. O'nunla ibadet edilirse, ibadetin özüne inilmiş olur. Bir insan Allah ile övünürse, övünmelerin en güzelini yapmış olur.

Her gün bu şekilde bu işin içinde yoğurulurum. Söylüyorum değil yoğuruluyorum. O zaman O Hazret-i Allah oluyor, ben ise kurulmuş bir robot oluyorum. O bana ruh verdiği için o robot konuşuyor. Ben bir robottan ibaretim. O'nun idare ettiği bir robot. Robotu O yapıyor, düzenliyor, insan şekline koyuyor. Ben de görüyorum, bir robot! Robotla onun arası ne ise, Hâlik ile mahlûkun arası da budur. Birisi halkın robotu, birisi Hakk'ın robotu.

İşte Hazret-i Allah budur! Yaratan, yaşatan, nimetlerle merzuk eden hep O. Mülk de O'nun. O Hazret-i Allah, sen yaratılmış bir mahlûk. Kâinatı da bununla ölçerim. Ben ne isem kâinat da budur. Tabii ki bu noktada söyleyemediğim çok sırlar var.

Hazret-i Allah'ı gördüğüm zaman kâinatı resim olarak görürüm. Yalnız O var, ötekiler resimden ibaret.

İnsan Allah-u Teâlâ ile kendisini ayıramıyor, müstakil bir varlık zannediyor. Ayırması da mümkün değildir. Ancak murad ettiği kuluna âit bir bilgidir. Bütün kâinat bu şekildedir. Perdeyi kaldırdığın zaman O var. Sana bu elbiseyi geçiren, kâinata da aynı elbiseyi geçiriyor. Halbuki içinde O var.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

“İçinizde... Görmüyor musunuz?” buyuruyor. (Zâriyat: 21)

O, içinde O'nun olduğunu biliyor, onunla irtibat kuruyor, O'nunla nefes alıyor.

Bu ilâhî hitap insana olduğu gibi, bütün âlemlere de şâmilidir. Allah-u Teâlâ'nın göstermesiyle, fakir, âlemlerde O'ndan başka bir şey görmüyorum.

Tabii ki bir noktaya kadar açabiliyorum. Eğer Allah-u Teâlâ size bu noktayı ayn'el-yakin kavratırsa; yaratılanları görmüş, Yaratan'ı da bilmiş olursunuz. Zaten yaratılanların bir kısmı görülüyor, amma Yaratan görülüyor. Biz âlemleri gördüğümüz zaman bir kabuk olarak görüyoruz. Fakir onu görür de söyler. Yani görmediğim şeyi söylemiyorum. Fakat anlatmam mümkün değildir. Öz Hakk'ı bilmek ve bulmaktır, öz budur.

Onun içindir ki İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

“Onların ilimleri bu ilimlere nisbetle kabuk kalır.” buyurmuşlardır. (317. Mektup)

İşte bu sırlar bunlardır.

Allah-u Teâlâ zâtına çektiği kimseleri kendi odasına almıştır. O, O'nun verdiği ilimle ilimlenmiş, has odanın esrarını oradan almıştır. Ondaki başka hiçbir feridin akli ve ilmi yetmez. Doğrudan doğruya O'nun ihsanıdır, O'nun ikramıdır, O'nun vergisidir, O'nun bildirmesidir, O'nun göstermesidir. Çünkü robot robottur, hükümsüzdür.

Bu anlattığımız sırlar esrar odasının sırlarının sırlarından, hakikat incilerindedir.

Şefaati İzni:

Şefaati bir kimsenin suçunu affettirmek, kendisinden cezayı gidermek için hakkında yapılan bir iltimas ve istirhamdan ibarettir.

Günahı sevabından çok olduğu için cehenneme girmeyi hak eden günahkâr müminlere; Allah-u Teâlâ'nın izni ile peygamberler, siddıklar, âlimler, şehidler şefaata edebileceklerdir.

O kime şefaata yetkisi verirse, ancak o şefaata edebilir. Bu yetki O'na âittir.

“O'nun izni olmadan, katında kim şefaata edebilir?” (Bakara: 255)

Buna kim cesaret edebilir? Şefaata izni verilenler de hep O'nun rızâsı ve izni doğrultusunda âile efrâdına, yakınlarına ve dostlarına şefaata ederler. O'nun izin vermediği hiç kimse şefaata edemez.

Şefaata ancak şefaata ehil olanlara fayda sağlar. Ehil olmayanlara o gün hiçbir şefaataçinin şefaati fayda vermez.

Allah-u Teâlâ'nın engin merhametini ortaya koyan bu ilâhî hitap bütün âlemlere şâmilidir. Bu sır bize yeni tecellî etti. Bütün âlemlerin ve içindekilerin, O'nun izni olmadan hiçbir şeyi yapamayacakları ve yapmadıkları ifadesi çıkıyor.

Zâhirî mânâsı; O'nun izni olmadıkça kimse kimseye şefaata edemez.

Bâtınî mânâsı ise Hakk'ı görenlere âit bir husustur. Bütün âlemlere şâmil olduğunu hem bilir, hem görür. Bütün âlemler yapılacak her işi, ancak O'nun izniyle ve emriyle yaparlar. O izin vermedikçe, O hükmetmedikçe, hiç kimsenin hiç kimseye aslâ yardımı olamaz. Âlemlerde O'ndan başka birşey yok ki, kim kime yardım edebilir, kim kime şefaata edebilir? Çünkü bütün âlemleri O halketmiş, O'nunla ayakta duruyor. Fakat bu hususun zâhirî ilimle bilinmesi mümkün değildir. O Allah-u Teâlâ'yı bilmiyor ki yaratılanları bilsin. O'nu yarattığı cisimlerde arıyor.

Abdullah bin Ebi'l-Ced'a -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

“Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-i şöyle buyururken işittim:

“Andolsun ki ümmetinden bir kimsenin şefaatiyle Temimoğulları'ndan daha çok kimse cennete girecektir.”

Ashâb-ı kiram:

“Senden başka bir kimsenin mi yâ Resulellah?” dediler.

“Benden başka bir kimse!” buyurdu.” (Tirmizî - İbn-i Mâce: 1443, 1444)

Önce kapıyı Resulullah Aleyhisselâm açacak, sonra ondaki salâhiyet ona verilecek.

Ebu Saîd-i Hudrî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz şöyle buyurdular:

“Şüphesiz ki cennetlikler, üzerlerindeki köşk sahiplerini sizin doğu ve batı ufkunda kavuşmakta olan parlak yıldızı gördüğünüz gibi görürler. Çünkü aralarında fark vardır.”

Ashâb-ı kiram:

“Yâ Resulellah! Bunlar peygamberlerin yerleridir. Başkaları onlara ulaşamaz.” deyince buyurdular ki:

“Bilâkis!.. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, onlar Allah'a iman eden ve peygamberleri tasdik eden birtakım adamlardır.” (Müslim: 2831)

Allah-u Teâlâ'nın Ezeli ve Ebedi İlimi:

Ezeli ve ebedi ilmi ile olmuş ve olacak her şeyi en iyi bilen O'dur. O'nun sonsuz ve sınırsız ilminden gizli hiçbir şey yoktur.

“O, kullarının işlediklerini ve işleyeceklerini bilir.” (Bakara: 255)

Allah-u Teâlâ daha ruh verilmeden önce, cenin halinde iken kişinin bütün mukadderatını biliyordu. Çünkü O yazdırıyor, nasıl bilmesin?

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde buyurlar ki:

“Sizin her birinizin yaratılışı ana rahminde nutfе olarak kırk gün derlenir toplanır.

Sonra o kadar zamanda pıhtılaşmış kan aleka olur.

Sonra yine kırk günde et parçası mudğa olur.

Daha sonra Allah-u Teâlâ bir melek gönderir ve o ceninin neler yapacağını, rızkını, ecelini, şâki mi sâid mi olacağını yazması o meleğe emrolunur. Bundan sonra cenine ruh üfürülür.” (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1324)

Görülüyor ki insana henüz ruh verilmeden, iki santimlik bir cenin halindeyken mukadderâtı yazılmaktadır.

Allah öyle bir Allah'tır ki, kişiye daha ruh verilmeden önce, cenin halindeyken bütün mukadderatını biliyordu.

“Yaratan bilmez olur mu hiç?” buyuruyor. (Mülk: 14)

Kullarının bütün sırlarına vâkıftır.

Şehirlerin girişlerinde *“Filân şehirdir.”* diye levhalar bulunur. Çıkışta da aynı levha vardır, çıkış olduğunu bildirmek için kırmızı bir çizgi çizilmiştir. Halbuki o levhalar aynı zamanda yazıldı. Girerken şehrin ismini, çıkarken bitimini görüyoruz. Bunun gibi, Allah-u Teâlâ daha biz dünyaya gelmezden evvel girişimizi de çıkışımızı da takdir etmişti. Ne yapacağımızı hep biliyordu. Bu bilgisi üzerine takdir etmiştir. Biz bir mahlûk iken o tabelaları yazıyoruz, oraya oraya dikiyoruz. O Hâlik'tir, O'nun ilmi her şeyi kuşatmıştır.

Bir insanın yüz sene ömrü olsa, en son nefesinde söyleyeceği sözden, yapacağı işten, son lokmasına kadar yiyeceğinden, içecek suyundan haberi vardır. Yalnız insan değil, yarattığı bütün mevcûdat zerreden kürreye kadar böyledir. Bu hükmü O tayin ve takdir ettiği için her şeyi biliyor. Bu bilgi O'na mahsustur.

O'nun sonsuz ve sınırsız ilminden gizli kalan hiçbir şey yoktur.

İLMULLAH

Seçkinler:

İnsanların bilgisi sınırlıdır. Ancak Allah-u Teâlâ'nın dilediği kadar kavrayabilirler. İnsana bilmediğini öğreten O'dur.

“O’nun dilediğinden başka, insanlar O’nun ilminden hiçbir şeyi kavrayamazlar.” (Bakara: 255)

İlâhî sıraları kime duyurursa onun bilebileceğini, başka kimsenin bilemeyeceğini beyan buyuruyor. Bu gibi kimseler Allah-u Teâlâ’nın duyurduğu kadar, gösterdiği ve bildirdiği kadar hepsini bilir. Bu Âyet-i kerime mucibince dilediğine dilediği kadar bildirir.

Meselâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif’lerinde buyururlar ki:

“Rabb’im bana soru sordu. Ben ona cevap veremedim. Keyfiyetsiz bir tarzda elini her iki omzumun arasına koydu, ben o elin serinliğini kalbimde hissettim. Böylece, beni geçmiş ve geleceklerin ilmine vâris kıldı.” (El-mevâhib’ül-Ledüniyye)

Allah-u Teâlâ dilediğini seçer, dilediğini zâtına çeker, Kudsî ruh ile destekler. Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurunu da ona takar ve ihsan eder, dilediğini dilediğine vâris eder.

Nitekim bir Âyet-i kerime’sinde:

“Allah dilediği kulunu zâtına seçer.” buyuruyor. (Şûrâ: 13)

Bunlar Allah-u Teâlâ’nın sırf kendi zâtı için yarattığı has kullardır. Onları ne dünya için ne ahiret için yaratmamıştır. Onlarda varlığın zerresi bulunmaz, var olan Allah-u Teâlâ’dan başkası aranmaz.

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

“Şüphesiz ki insanlardan Allah’a yakın olanlar vardır.” buyurmuştu.

Ashâb-ı kiram:

“Yâ Resulellah! Bunlar kimlerdir?” diye sordu.

Buyurdular ki:

“Onlar Kur’an ehli, Allah ehli ve Allah’ın has kullarıdır.” (İbn-i Mâce: 215)

Onlar, Kur’an ehli olmaları sebebiyle Allah-u Teâlâ’nın ilâhî hükmü mucibince hareket ederler.

Onlar Hakk ehlidir, halk ehli değil. Allah-u Teâlâ’nın hıfz-u himayesinde, tasarruf-u ilâhîdedirler. İrade ve arzuları olmaz, çıkacak hükm-i ilâhî’ye tâbidirler.

Kendisi için yarattığı bu has kullar Hakk’tan gayrısını düşünmezler, Cenâb-ı Hakk da onların başka şeyle meşgul olmalarını istemez.

Bütün bu lütuflar hep O’nun ihsanı ve ikramı ile mümkündür. Hiç şüphesiz ki bu lütuflara mahlûkun aklı hem ermez, hem almaz.

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif’lerinde buyururlar ki:

“Rahman olan Allah’ın cezvelerinden bir cezbe, insanların ve cinlerin ameline denktir.” (Keşfü’l-hafâ)

Allah-u Teâlâ kimi sevdiyse, kimi kendisine çektiyse bu ilâhî lütfâ nâil olur. O seni bir anda çekiverir. Milyarlarca sene yürüsen bu lütfâ nâil olamazsın.

Allah-u Teâlâ ile Mülâkat:

İlim içinde ilimler mevcuttur. “**Zâhirî, Bâtînî, Ledünî ilimler**” olduğu gibi, “**İlme’l-yakîn, Ayne’l-yakîn** ve **Hakka’l-yakîn ilimler**” de vardır.

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz Hakk’al-yakîn mertebesindedirler.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif’lerinde:

“**Ümmetimin âlimleri benî İsrail’in peygamberleri gibidir.**” buyurdu. (Keşfü’l-hafâ)

Allah-u Teâlâ onları Hakk’al-yakîn’e erdirdiği gibi, bunları da Hakk’al yakîn’e erdirdiği için seviyeleri aynıdır.

Allah-u Teâlâ bir insanla üç şekilde konuştuğunu Şûrâ sûre-i şerif’inin 51. Âyet-i kerime’sinde şu şekilde beyan buyurmaktadır:

“**Allah’ın bir insanla konuşması mümkün değildir. Ancak;**

Vahiy yoluyla,

Veya perde arkasından konuşur.

Yahut bir elçi gönderip, izniyle ona dilediğini vahyeder.

O, yücedir, hikmet sahibidir.” (Şûrâ: 51)

Âyet-i kerime’de geçen birinci ve üçüncü şekil malumdur. Vahiy Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz’e verilen ilâhî kelimelerdir. Allah-u Teâlâ emir ve nehiyelerini muhtelif şekillerde onlara duyurur. Onlar da aldıkları vahiyleri muhataplarına “**Allah-u Teâlâ böyle vahyetti.**” şeklinde duyururlar. Vahyin de ayrıca muhtelif şekilleri vardır.

“**Perde arkasından konuşma**”ya gelince;

Âyet-i kerime’de beyan buyurulduğu üzere, bunlar perde arkasından Allah-u Teâlâ ile konuşanlardır ve Allah-u Teâlâ’nın huzurunda bulunurlar.

Huzurunda olacak ki konuşacak. Onları huzuruna almış, mülâkatla dilediğini bildiriyor ve gösteriyor.

Bunun mümkün olduğuna itiraz etmemeniz için Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri’nin bu noktada bir ifşaatlarını arzedelim:

“**O, Allah-u Teâlâ’nın kabzasında (hususî himayesinde) hareket eder, O’nunla konuşur.**” buyurmuşlardır. (Nevâdirül-usûl)

Âyet-i kerime’de beyan buyurulan bu perde nedir?

Bu perde senin varlığındır, vücudundur. O senden sana yakın, seninle O’nun arasında senin varlığın var, perden var. Perdeni ne kadar inceltirsen, o kadar O’na yakınsın. Perdeyi kaldırabilirsen, O’nunla başbaşa kalırsın. Artık sen yoksun O var. Perde kalktı çünkü.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime’sinde şöyle buyurmaktadır:

“**Biz insana şah damarından daha yakınız.**” (Kaf: 16)

Senden sana yakın olan, sana duyuruyor, buyuruyor. Buyurduklarını sana duyuruyor. Sen bir perdesin, O dilediği şekilde mahlûku ile konuşur.

O içeride, senden de sana yakın. Amma sen perdesin, O'nu görmüyorsun.

“Onlar sıdk makamında, kudret ve kuvvet sahibi hükümdarın huzurundadırlar.” (Kamer: 55)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere; bu lütuflar ancak Allah-u Teâlâ'nın kendisi için seçtiği ve çektiği kullarına mahsustur, umuma şâmil değildir. Onu kendisi için yaratmıştır, öyle murad ettiği için yaratmıştır, yaratılış sebebi odur. Sevdiği için de huzuruna almıştır.

Demek oluyor ki Allah-u Teâlâ dilediği zaman o kulunu huzuruna alıyor ve onunla konuşuyor, dilediğini ona duyuruyor, bütün hakikatleri bildiriyor. Dilediğine harfsiz hurufatsız ilham ediyor.

Nasıl konuşur? O zaten sana senden yakındır, senin varlığın bir perdeden ibarettir. O lâtif perdenin arkasında sana hitap ediyor. Huzuruna alıyor ve hitap ediyor. O anda arada hiçbir vasıta yoktur.

Meselâ Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu hususta Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

“Benim Allah ile öyle vaktim olur ki, oraya ne yakın bir melek sızabilir, ne nebi ne de resul sokulabilir.” (Keşfü'l-hafâ)

Ne melek girebilir, ne de şeytan girebilir, hiçbir şey giremez.

En son derecesini şöyle izah edelim:

Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

“Ey Allah'ım! Beni bağışla, bana acı, en yüce arkadaşına kavuştur.” (Buhârî, Tecrîd-i sarîh: 1665)

Onun arkadaşı O idi ve ahirete giderken de son kelâmı bu idi. Hayat boyunca Allah-u Teâlâ ile arkadaşlık yaptı ve en çok sevdiği arkadaşına kavuştu. Bir kişi o kişiyi görecektir ki arkadaş olsun. Görülmeyen bir kişi arkadaş olamaz. O kişiyi görünce O'nunla olacak.

Bu hâle ermenin şartları nedir?

Kalp üzerinde yedi perde vardır. Bu yedi perdenin kalkması; sıfat-ı hayvaniyeden arınması, ahlâk-ı zemimededen sıyrılması ile kâimdir. Bu ise nefis sâfiyeye çıktıktan sonra husule gelir ve bu hâller tecellî etmeye başlar. Onun artık Allah-u Teâlâ'dan gayri hiçbir arzusu olmaz, ne dünya ne de ahiret.

Bu lütuf hass'ül-has olanlara âittir.

Hass'ül-has kimdir? Varlığından, benliğinden zerre dahi kalmayınca hass'ül-has olur. Toz kadar varlık bile bir varlık sayılır. Farz-ı muhal ki bütün dünya senin vücudun. Bu vücut zerre zerre parçalansa, bir tek zerre Var'a mânidir.

Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyururlar:

“O öyle bir kaynaktan alır ki, Peygamber Aleyhisselâm'a vahiy getiren melek de aynı kaynaktan alır.” (Fusûsü'l-Hikem)

Diyeceksiniz ki; Allah-u Teâlâ ile mülâkat mümkün müdür? Evet, murad-ı ilâhî olduğu zaman mümkündür.

Bu mülâkat; dilediği esrarını öğretmek, bildirmek ve göstermek için, Allah-u Teâlâ'nın kendisi için seçtiği ve çektiği hass'ül-has kullarına mahsustur.

Bu mülâkat bazen perde arkasındandır. Kabuktan ibaret olan cesedi attığın zaman, kabuksuz olarak da tecellî eder.

Bir temsil verelim. Denize düştüğün zaman, canını kurtarmak için en sevdiğin elbiseni üzerinden çıkarıp atmak istersin.

Oysa Allah-u Teâlâ'nın lütuf deryasına düştüğün zaman, imanını kurtarıp sevdiğine kavuşmak için sevdiğin vücut elbisesini atmak istersin.

Burası insanın kendini inkâr etme noktasıdır.

Zira bütün günahlar bu vücut elbisesi ile işleniyor. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz nur idi. Onun elbiseyi çıkarmasına lüzum yok idi. Mirac-ı şerif buna delildir.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh Hazretleri **“Hatmü'l-Evliya”** adlı eserinin yirmi birinci bölümünde buyurur ki:

“Allah-u Teâlâ onu kendi nefsi için canlı kılar. Bu kul O'nunla konuşur, O'nunla düşünür ve O'nunla bilir.”

Şu kadar var ki Rabbül-âlemin, dilediği kulunu huzuruna alır, mülâkat eder. Zira vücut O, mevcud O... Kabuğun, vücudun yanında ne hükmü var? Kabuktan çıkarsan, Cânân'a kavuşursun.

•

Farz-ı muhal ki bir dükkân var, dükkânın vitrini var, içinde mallar malzemeler var, kepengi var, bir de dükkânın sahibi var.

Yarattığı bütün mükevvenat O'nun dükkânıdır. İnsan da bir dükkândır, kâinat da bir dükkândır. Allah-u Teâlâ öyle bir dükkân, öyle bir vitrin yapmış ki; dışı görülüyor, içi görülmüyor.

İnsanlar bu hususta kısım kısım. Kepengi herkes görür. Kimisi vitrinde kalır, kimisi içine bakar, ne olup olmadığını görür, kimisi de dükkân sahibini görür. Bu ise Hakk'al yakîn bir ilimdir.

Onlar:

“İçinizde.... Görmüyor musunuz? (Zâriyat: 21)

Âyet-i kerimesi'nin tecelliyatına mazhar oldukları için içindekini görürler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Müminin ferasetinden korkunuz, çünkü o, Azîz ve Celîl olan Allah'ın nuru ile bakar.” (Münâvî)

Dükkân kapalı amma, onlar dükkânın içinde ne olduğunu biliyorlar, yalnız onlar biliyorlar. Fakat mühim olan dükkân değil, dükkânın içindekiler değil, dükkân sahibini görebilmektir. O'nu bilebilmektir.

İçinde olduğunu hissetmek başka, bulmak başka, içindekini bizzat görmek başka. Görmek, bulmaktan çok daha mühimdir. Arasında çok fark vardır. Allah-u Teâlâ tecellî ederse O görülür. O ise en sonudur.

Bulanlar tecellî ettiğini görür, amma O'nu görmez.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî'de:

“Yere göğe sığmadım, mümin kulumun kalbine sığdım.” buyuruyor. (Keşfü'l-hafâ: 2256)

Demek ki sığabiliyormuş.

İbrahim Hakkı -kuddise sırruh- Hazretleri:

“Kul olan neylesin mal ile câhı,

Yetmez mi bulduk da senin gibi şâhı?” buyuruyorlar.

Bütün zevât-ı kiram **“Bulmak”**tan bahsetmiş, **“Görmek”** ise dilediğine mahsustur.

Bunun içindir ki İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

“Bu marifet ve ilimler, ulemânın ilimleri, evliyânın da marifeti ötesindedir. Hatta onların ilimleri, bu ilimlere nisbetle kabuk kalır.” buyurmuşlardır. (317. Mektup)

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Allah'tan korkar takvâ sahibi olursanız mualliminiz Allah olur.” (Bakara: 282)

Hem bildirir, hem gösterir. Kişinin varlığı bir perdeden ibarettir, içinde O var. İşte gören ve bilen yalnız bunlardır, sır ve tecelliyat-ı ilâhî'ye yalnız bunlar mazhardırlar.

Bunlar Fenâfillâh'a erenlerdir, bu lütuf Allah-u Teâlâ'nın bir ihsanıdır, vehbî ilimdir.

Bütün bu fazilet ve meziyet Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in vekâletini taşıdığı için, onun nurunu taşıdıklarından ötürüdür. Allah-u Teâlâ o nuru kime takarsa, her şey o nurdadır. İnsanda hiçbir şey yoktur.

Has ilim neye benzer? Çeşmeden su akar, fakat o su çeşmeye âit değildir. Allah-u Teâlâ ne akıtıyorsa, ne kadar akıtıyorsa o kadar akar. Ne bildirirse Marifetullah ehli onu bilir, ne gösterirse onu görür. Dilediğine kendisini bildirir, dilediğine de kendisini gösterir.

Allah-u Teâlâ aradaki perdeleri kaldırarak, irâde buyurduğu bahtiyar kullarını o nura erdirir.

Sevdiği ve seçtiği kulunu kendisine çeker, yüzüne yüzü ile tecellî eder, dilediğini lütfeder.

Bir Hadis-i kudsî'de şöyle buyurmaktadır:

“Sonra ben yüzümle onlara yönelirim. Yüzümle yöneldiğim bir kimseye neyi vermek istediğimi, herhangi bir kimsenin bileceğini mi sanırsınız?”

(Allah-u Teâlâ devamla şöyle buyurdu.)

“Onlara ilk vereceğim şey, nuru kalplerine akıtmaktır. İşte o zaman ben onlardan haber verdiğim gibi, onlar da benden haber verirler.” (Hâkim)

Bu lütuf Allah-u Teâlâ'nın sevdiği ve seçtiği kullara mahsustur, başkasına şâmil değildir.

Hadis-i kudsî'de geçen: **“Ben yüzümle onlara yönelirim.”** ifadesi, onları huzuruna alacak ki, yüzü ile yönelmiş olsun ve onda tecellî etsin.

Burada görülüyor ki verilene böyle veriliyor. Allah-u Teâlâ ancak dilediği kulunun kalbine bu nuru ve bu ilmi koyuyor. Bu hâl O'nun has kullarına mahsustur. Onlar ilâhî sırların esrar odalarıdır. Yalnız ve

yalnız onlar hakikatlere vâkıftırlar. Hakk'ın bütün duyurduklarını bilirler, bazısını ifşâ etseler de hepsini etmezler.

Allah-u Teâlâ veli kullarını bize tarif ediyor ve diğer bir Hadis-i kudsî'de şöyle buyuruyor:

“Kulun benimle meşgul olması, en fazla önem verdiği şey olursa, onun arzu ve lezzetini zikrimde kılarım. Arzu ve lezzetini zikrimde kılırsam da o bana âşık olur, ben de ona âşık olurum.

O bana, ben ona âşık olunca da, onunla aramdaki perdeyi kaldırırım.

Bu hâli onun umumî hâli kılarım. İnsanlar yanıldığı zaman o yanılmaz.

Böylelerinin sözleri peygamberlerin sözleri gibidir.

Gerçek kahramanlar onlardır.

Onlar öyle kimselerdir ki yer ehline bir cezâ ve azap vermek istediğim zaman onları hatırlarım da azaptan vazgeçerim.” (Ebu Nuaym, Hilye)

Bunlar Hakk ehlidir. Hakk'ın öğretmesiyle **“Has ilim”**e mazhardırlar ve fakat halk ehli bu hakikatleri anlamaz. Allah-u Teâlâ vermediği için bu gerçeklerden haberi olmaz.

“Sana gelmeyen bir ilim gerçekten bana gelmiştir.” (Meryem: 43)

Âyet-i kerime'sinde bu mânâ vardır.

Zira birinin muallimi Allah-u Teâlâ'dır, diğerinin muallimi benî beşerdir. Birisine Hakk öğretir, dilediği kadar hakikate mazhar kılar. Diğerinin ilmi satır ilmidir, nasibini satırdan almıştır.

Bu ilim Allah-u Teâlâ'nın bir lütfudur. Kime Resulullah Aleyhisselâm'ın nurunu takarsa, Kudsî ruh'la desteklerse ancak onlarda tecellî eder. Yani kişi bunu kendisinde aramasın, zan ilmiyle bu noktaya erişmek mümkün değildir.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

“Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir.” (Mücâdele: 22)

Herkeste bir ruh var, onlarda iki ruh var.

Bu Kudsî ruh Allah-u Teâlâ'nın bizzat desteğidir. Bu Kudsî ruh ile, Resulullah Aleyhisselâm'ın nuru ile bu esrarlar ancak bilinir ve çözümlür, başkasına şâmil değildir.

Bu ilmi kâğıda dökmemizdeki gayemiz, böyle bir ilmin oluşunu, ehlinin de mevcut olduğunu belirtmektir.

Allah-u Teâlâ zâhirî ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi, bâtinî ilimlerin öğrenilmesi için de bâtinî ulemayı, mârifetullah ehlini eksik etmemiştir.

Ve fakat bu gibi kimseler yok denecek kadar azdır.

Bu ilim marifetullah ehline, Has ve Hass'ül-has olanlara verilen ilimlerdir. Onların ilimleri dahi derece derecedir. Marifetullah ehlinin ilmi ayrıdır, Has olanın ilmi ayrıdır, Hass'ül-has olanın ilmi yine ayrıdır. Onun içindir ki sakın ileriye gidip çizmeden yukarıya çıkma, anlayayım deme. Bu ilim size ait değildir, ilâhi bir lütuftur.

Allah-u Teâlâ'nın sevip seçtiği, kendisine çektiği, esrârını duyurduğu kimseden başka bu sırrı bilen olmaz. Gören yalnız bunlardır.

İlmullah'ın Hülâsası:

Gerek sen ve gerekse âlemler Hakk ile kâinat arasındaki berzahdır.

Şöyle ki:

O içinde, sen perde. Sen aslında içerde nefes alıp veriyorsun. Amma Hakk'ı görmediğin için sen kendini müstakil zannediyorsun.

Ve fakat varlığını çekince nefes alabilir mi? Hayır!

Sen de böylesin, yarattığı bütün âlemler de böyle. Hepsisi de Allah-u Teâlâ'ya muhtaç olduğu gibi, aslında hepsi perdeden ibarettir.

Vücut O, mevcud O...

O'nu gören böyle olduğunu görür. Yaratılanlar ise hepsi de **"Oİ!"** emr-i şerif'inden ibarettir, o kadar.

Perdeyi kaldırabilirsen O var. Amma sen perdede kaldın. Vücut elbiseni çıkar O var. Kâinat da böyledir. Çıkaramadığın için sen kendini gördün, orada kaldın. Oysa Allah-u Teâlâ ayırıcıdır, perde ayırıcıdır. Hakk'ı gören perdeyi de görür. Perdede Nakkaş'ın âsârını da görür. O her şeyi çepeçevre çevirmiştir. **"Kün!"** demesi ile her şey olmuştur. O Ehad'dir, her şey O'na muhtaçtır.

•

Nitekim Muhyiddin-i İbn'ül-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri bu ilmin ineceğini ve bu ilmin *"İlm-i billâh"*ın hülâsası olduğunu beyan etmiştir.

Onun bizzat kendi beyanını olduğu gibi naklediyorum:

"Bu ilim ilm-i billâhın âlâsıdır. Bu ilim, ancak peygamberlerin ve velilerin sonuncusuna verilmiştir. Bu ilmi, Nebî ve Resûller'den görebilenler ancak Hâtem-i nübüvvet olan Muhammed Aleyhisselâm'ın mişkâtından görürler.

Velilerden görebilenler de ancak onun mirasçısı olan Hâtem-i velinin mişkâtından (kandilinden) görürler, hatta peygamberler, o ilmi ne zaman müşahade etseler ancak Hâtem-i velâyet kandilinin ışığıyla görürler. (Fusûsu'l-Hikem. Çeviren N. Gençosman. Sh: 43-44)

•

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Mektubat"** adlı eserinin **"317. Mektub"**unda Allah-u Teâlâ'nın ona nasıl bir ilim bahşedeceğini, diğer velilere verilen ilmin bu ilmin yanında kabuktan ibaret kalacağını, ona ise ilmin özünü ihsan edeceğini açıklamıştır.

"Bu ilim ve marifet; haller, vecdler, tecelliyat ve zuhurat libasına girmiştir. Bu dikkat sonunda, elbette bileceklerdir ki, bu marifet ve ilimler, ulemânın ilimleri, evliyanın da marifeti ötesindedir. Hatta, onların ilimleri, bu ilimlere nisbetle kabuk kalır. Bu marifet dahi, o kabuğun özüdür."

İşte o ilim bu ilimdir.

Âyet-i kerime'de Hızır Aleyhisselâm hakkında:

“Tarafımızdan has bir ilim öğrettik.” (Kehf: 65)

Buyurulan ilimdir. Marifetullah ehli *“Ulül-elbâb”* olmasına rağmen, bu onun özüdür.

1652-1728 yılları arasında yaşayan İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Kenz-i Mahfi”** adlı eserinin **“10. Bahis”**inde Hâtem-i velî'nin ilmi hususunda mühim ifşaatlarda bulunmuş; bu zâtın diğer velilerden üstün oluşuna delil olarak neşredeceği kitapları göstermiştir.

Müellif, eserinin 123. ve 162. sayfalarında, kendisinden ikiyüz sene sonra gelecek olan zâttan ve eserlerinden şöyle bahsetmiştir:

“Vâris-i nebi olanlar arasında, kendilerine ilim nasip edilen, bir de bu ilim üzerine eser yazabilen, elbette ki yazamayandan daha kuvvetlidir.”

“Hâtem'ül-velî -kuddise sırruh- ise, bütün velilerden üstündür. Çünkü, en kâmil varis odur. Buna delil ise, tasnif ettiği eserlerinin pek çok olacağıdır. Ki bu, ehline gizli değildir.” (Kenz-i Mahfi)

Şeyhü'l-ekber Muhyiddin-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri bu husustaki tasdikini Fusûs'ul-Hikem adlı eserinde:

“O, zâhirde tâbi olduğu hükmü, bâtında Allah'tan alır.” sözü ile ifade etmiştir. (sh: 45)

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri: **“Bu bir kitaptır ki, ilâhî kitapların hepsi de bunda dercedilmiştir.”** buyuruyor. Bütün ilâhî kitapların hülâsası Kur'an-ı kerim'dir. Kur'an-ı kerim'in bütün Âyet-i kerime'leri girdiğine göre kütüb-i semâvî bu kitaplara yayılmış demektir. Bunu da Allah-u Teâlâ başka kimseye nasip etmemiştir.

Has İlim:

Mevzunun daha iyi anlaşılabilmesi için Kur'an-ı kerim'de ve Hadis-i şerif'lerde beyan edilen, Allah-u Teâlâ'nın Musa Aleyhisselâm'ı **“Has ilim”**e mazhar olan Hızır Aleyhisselâm'a göndermesini arzedeceğiz.

Musa Aleyhisselâm bir gün halkı topladı ve onlara etkili bir hitabede bulundu. Kalpler yumuşadı, gözlerden yaşlar aktı. Bunun üzerine cemaatin içinden birisi: *“İnsanların en âlimi kimdir?”* diye sordu. O ise: *“En âlim benim!”* dedi. *“Allah bilir”* diyerek en iyi bilmeyi O'na nispet etmediği için, Allah-u Teâlâ bu sözünü hoş görmedi.

Bunun üzerine kendisine:

“İki denizin birleştiği yerde bulunan bir kulum, senden daha âlimdir.” diye vahyetti. (Buhârî, Tecdîd-i sarîh: 102)

Musa Aleyhisselâm:

“Yâ Rabb'î! Ben o âlim zâtı nasıl bulabilirim?” diye sordu. Ona denildi ki:

“Bir zembilin içine bir balık koy, onu sırtına al. O balığı nerede kaybedersen o âlim kulum oradadır.”

Musa Aleyhisselâm bunun üzerine genç arkadaşı Yûşâ bin Nûn ile birlikte zembile tuzlu bir balık koyarak yola çıktı ve balığı kaybedince kendisine bildirmesini söyledi.

Yûşâ bin Nûn, Musa Aleyhisselâm'ın ashâbının büyüklerindedir ve ölünceye kadar ondan hiç ayrılmamıştır.

O iki denizin birleştiği yer, Allah-u Teâlâ'nın Musa Aleyhisselâm'ı Hazret-i Hızır'la buluşturmaya söz verdiği yerdir. Musa Aleyhisselâm bu yeri bulabilmek için uzun zaman gideceğini söylemiş, bu has ilmi elde edebilmek için her türlü sıkıntıya katlanmaya râzı olmuştur.

Yürüye yürüye nihayet bir kayanın yanına vardılar, orada her ikisi de uyuyakaldılar.

Onlar uyurken balık harekete geçti. Zembilden ayrılarak denizin içine doğru kayıp gitti. Allah-u Teâlâ ondan suyun akıntısını kesti, öyle ki su kemer gibi oldu. Balık için bir kanal meydana gelmişti. Her ikisi de bu manzaraya şaşırıldılar. Zira buluşma yerine gelmişlerdi, lâkin farkında değillerdi.

Günlerinin geri kalan kısmı ile o gece boyu da yürüdüler. Aradıklarını bulmak için alâmet olacak olan balığın ne halde olduğuna dikkat etmek hatırlarına gelmedi.

Sabah olunca Musa Aleyhisselâm genç arkadaşına:

“Yemeğimizi getir, şu yolculukta yorulduk.” dedi. Halbuki emrolunan yere gelinceye kadar yorgunluk duymamıştı.

Yemek istesin diye, kendisine açlık ve yorgunluk verilmişti.

Yûşâ bin Nûn, kayaya sığındıkları sırada balığı unuttuğunu, balığın canlanarak, denizde şaşılacak bir şekilde yolunu bulup gittiğini gördüğünü söyledi. Bunun içindir ki varacakları yere vardıklarının farkına varamayarak geçtiler gittiler. Musa Aleyhisselâm: **“İşte aradığımız o idi.”** dedi. İzlerinin üzerine hemen geri döndüler.

Geldikleri zaman yolda bıraktıkları izleri araştırarak onları takip ettiler. Çünkü balığın kaybolması, aradıkları zât ile kavuşmanın bir belirtisi olacaktı. Nihayet balığın canlanıp denize atladığı kayaya kadar geldiler.

“Derken kendisine nezdimizden bir rahmet verdiğimiziz, tarafımızdan has bir ilim öğrettiğimiz bir kulumuzu (Hızır'ı) buldular.” (Kehf: 65)

Bu kul elbisesine bürünmüştü. Musa Aleyhisselâm ona selâm verdi ve konuştular:

- Burada selâm ne gezer?

- Ben Musa'yım!

- Benî İsrail'in Musa'sı mı?

- Evet! Benî İsrail'in Musa'sı!

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

“Musa ona: ‘Sana doğru yol olarak öğretilen ilimden bana da tâlim etmen için sana tâbi olayım mı?’ dedi.” (Kehf: 66)

Musa Aleyhisselâm Hızır Aleyhisselâm'la karşılaştıktan sonra, kendisine bazı gizli bilgileri öğretmesi için arkadaşlık teklifinde bulundu. Onun öğrenmek için böyle söylemesi, tâbi olmanın değeri ve yüceliği

hususunda en bâriz delildir. O ulül-azm bir peygamber olduğu halde Hızır Aleyhisselâm'a tâbi olmakla bunu göstermiş oldu.

Allah-u Teâlâ Hızır Aleyhisselâm'a kendi katından bir fazilet ve salâhiyet vermiş ve yine onu vasıtasız bir şekilde bir takım ilimlerle mücehhez kılmıştı. Ona öğretilen ilim, Musa Aleyhisselâm'ın ilminden bambaşka bir ilim, hususi ve has bir ilim idi. “İlm-i Ledün” ve “İlm-i Bâtın” gibi değişik isimlerle ifade edilen, geçmiş ve geleceğe şâmil bir ilimdir. Bu ilim, ilm-i zâhir ehline meçhuldür. Bu ilim kesble elde edilmez, mevhibe-i ilâhî'dir. Allah-u Teâlâ'nın, kendisine yakınlık tahsis ettiği kimselere verdiği lütfudur.

Eğer bir kimse ilimle yetinecek olsaydı, Musa Aleyhisselâm yetinirdi. Fakat o yetinmedi, Hızır Aleyhisselâm'a uymak istedi.

Bu izin istemeye cevap olarak dedi ki:

“Hakikatini kavrayamadığın bir bilgiye nasıl sabredebilirsin?” (Kehf: 68)

Benimle beraber olduğun zaman bir takım şeyler göreceksin ki, sır ve hikmetinden haberin olmayacak, dış görünüşe göre şeriata muhalif görünecek. Sen bir şeriat sahibi olman itibariyle, onları dış görünüşlerine göre uygun görmeyip itiraz etme gereği duyacaksın.

Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'a şöyle söyledi:

“Ben Allah'ın bana kendi ilminden verdiği bir ilim üzere yürüyorum ki sen onu bilmezsin. Allah'ın sana öğrettiği ilmi de ben bilmem.” (Buhârî)

Musa Aleyhisselâm Ulül-azm bir peygamberdi, Allah-u Teâlâ ile konuşmuş ve “**Kelîmullah**” lakabıyla müşerref olmuştu. Fakat Allah-u Teâlâ onu bu has ilme erdirmemişti. Bu sırta vâkîf değildi.

Musa Aleyhisselâm'ın anlamadığı ilmi sen mi anlayacaksın?

Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine verir. Bu ilim verilmedir, kişide hiçbir şey yoktur.

Hızır Aleyhisselâm'ın bu beyanı şâyân-ı hayrettir. Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine verir. Bu böyledir. Musa Aleyhisselâm'ın, Hızır Aleyhisselâm'ın ilmine ihtiyacı vardı. Çünkü onun ilmi “**Ledün ilmi**” idi. Fakat Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'a muhtaç değildi. Muhtaç olmadığı için gizli hakikatları ona açtı. Musa Aleyhisselâm o zaman gerçeği anladı.

Hızır Aleyhisselâm ilim öğrenmesi şartıyla ona tâbi olmasına izin verdi. Fakat kendisiyle arkadaşlık yapması esnasında uyması gereken bazı şartları da istedi.

“O kul dedi ki: O halde eğer bana tâbi olacaksan, ben sana anlatmadıkça, herhangi birşey hakkında bana soru sorma!” (Kehf: 70)

Musa Aleyhisselâm, takınılması gereken edebe riayet etmek için onun bu şartını kabul etti. Bunun üzerine kalkıp yola koyuldular.

Her ikisi de gemiye bininceye kadar deniz sahilinde yürüdüler. Nihayet yanlarından bir gemi geçti. İçindekiler Hızır Aleyhisselâm'ı tanıdıkları için ücretsiz olarak gemiye aldılar.

Nihayet bir gemiye bindiler. Hızır Aleyhisselâm gemiyi deliverdi. Musa Aleyhisselâm:

“İçindekileri boğmak için mi gemiyi deldin? Doğrusu çok kötü bir iş yaptın.” dedi.

Bu gemi her ikisiyle beraber birçok kimseleri taşıyordu. Zâhiren bakıldığı takdirde bu yapılan hareket hem gemiyi hem de yolcuları boğulma tehlikesiyle yüz yüze getirebilirdi. Musa Aleyhisselâm bu durum karşısında, verdiği sözün ne olduğunu hatırlamamıştı.

O bu sözleri söyleyince, Hızır Aleyhisselâm da daha önce geçen şartı nazik bir şekilde hatırlattı: **“Ben sana: ‘Benimle beraber olmaya sabredemezsin!’ demedim mi?’ dedi.”**

Bu yolculuklarında bir serçe kuşu gelip geminin kenarına konmuştu. Denizden bir-iki damla su aldı.

Hızır Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

“Yâ Musa! Benim ilmimle senin ilmin, Allah’ın ilmi yanında şu serçenin denizden aldığı kadardır.” (Buhari)

Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm’a Allah-u Teâlâ’yı tarif ediyor. Çünkü o: *“En âlim benim.”* demişti. Ona kimin en âlim olduğunu öğretiyor. Ne sen biliyorsun, ne de ben biliyorum. Âlim olan Allah-u Teâlâ’dır, âlim O’dur.

Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm’ın ricası üzerine mazeretini kabul etti, sahile geldiklerinde gemiden indiler.

Yolculuklarına devam ederken oyun oynamakta olan bazı çocuklara rastladılar. İçlerinde parlak yüzlü ve sevimli bir çocuk vardı. Hızır Aleyhisselâm onu perçeminden tuttuğu gibi başını gövdesinden ayırdı.

Musa Aleyhisselâm bunu görünce dayanamadı, birincisinden daha şiddetli bir şekilde tepki gösterdi. Verdiği söz kendisine hatırlatılmasına rağmen şöyle dedi:

“Mâsum bir canı, bir cana karşılık olmaksızın mı öldürdün? Doğrusu çok kötü bir iş yaptın!”

Musa Aleyhisselâm hemen kendine geldi, iki defa sözünden döndüğünü anladı. Son bir fırsat daha verilmesini istirham etti.

Yine yürüyüp gittiler ve nihayet bir memleket halkına varıp, onlardan yiyecek istediler. Halk kendilerini misafir etmekten kaçındılar. Halbuki her ikisi de aç idiler.

Derken, orada yıkılmak üzere olan bir duvarla karşılaştılar. Hızır Aleyhisselâm onu doğrultuverdi.

Eliyle işaret etmek suretiyle, eski hali gibi dümdüz yapıverdi.

Musa Aleyhisselâm bunu görünce:

“İsteseydin, elbette buna karşılık bir ücret alırdın.” dedi.

Yiyecek istemek gibi acı bir ihtiyacın gerçekten olduğu bir sırada, mümkün olan bir kazancı bırakıp, boşu boşuna bir iyilik yapmaya kalkışmak Musa Aleyhisselâm’a mânâsız gibi göründü ve sabrını tutamadı.

Onun için Hızır Aleyhisselâm da:

“İşte bu, benimle senin aramızın ayrılmasıdır.” dedi.

Bu üç meselenin hakikati Kur’an-ı kerim’de şu şekilde izah ediliyor:

“Şimdi sana dayanamadığın işlerin içyüzünü haber vereyim. Gemi, denizde çalışan birkaç yoksula ait idi. Ben onu (tamire muhtaç) ayıplı göstermek istedim. Çünkü gideceği yerde her güzel gemiyi zorla alan bir kral vardı.” (Kehf: 78-79)

“Çocuğa gelince; onun ana ve babası mümin insanlardı. Çocuğun onları azdırmasından ve inkâra sürüklemesinden korkmuştuk. İstedik ki Rabb’leri onlara o çocuktan daha temiz ve daha çok merhametli bir evlât versin.” (Kehf: 80-81)

“Duvar ise; o şehirde iki yetim oğlana âitti. Duvarın altında bu oğlanlar için saklı bir hazine vardı. Babaları da sâlih bir kimse idi. Rabb’in diledi ki onlar erginlik çağına ulaşsınlar ve Rabb’inden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Ben bunları kendiliğimden yapmadım. İşte dayanamadığın işlerin iç yüzü budur.” (Kehf: 82)

Kaldırılan perdenin ve ortaya dökülen sırların cezbesi içerisinde Hızır Aleyhisselâm birden gözlerden kayboldu.

Bu ilâhî beyanlardan anlaşıldığına göre; Musa Aleyhisselâm’ın görünürde zararlı ve beğenilmez gördüğü şeyler, hakikatte öyle değilmiş. Onun hoşlanmaması, hikmetini kavrayamamasından ileri geliyormuş. Öyle ki o gizli sebepler açıklanınca zâhir ve bâtin birleşiyor, hiçbir çelişme kalmıyor.

Kürsü:

İlâhi iktidarın tecellî yeri olan Kürsü, emrin ve nehyin geçerli olduğu mahaldir.

“O’nun Kürsü’sü gökleri ve yeri kuşatmıştır.” (Bakara: 255)

Göklerde ve yerdeki bütün varlıklar, içinden ve dışından bu Kürsü ile kuşatılmıştır. Bu arada hiçbir zerre bulunmaz ki, orada Allah-u Teâlâ’nın hükmünün tecellî yeri olan Kürsü’sünün hükmü geçerli olmasın.

Hiçbir şey O’nun kudret ve hakimiyetinden hariç kalmaz.

Gökler ve yer Kürsü’nün içinde, Kürsü ise Arş’in altındadır. Kürsü’nün kürsü olması, sırf cisim olmasından dolayı değil, mânevî kuvvetlerin tecellisine sahne olmasındandır. Kürsü’nün cisimle ilgili olması, Allah-u Teâlâ’ya cisimlik isnadını gerekli kılmaz. Çünkü bu bir **“Oturma nispeti”** olmayıp **“Rabb’lik nispeti”**dir. Bu bakımdan ne Kürsü’nün ne de Arş’in Allah-u Teâlâ ile ilgisi, bir yer tutma şeklinde değildir.

Nitekim bir Âyet-i kerime’de:

“O’nun benzeri bir şey yoktur.” buyuruluyor. (Şûrâ: 11)

Onun yaptığı gibisini yapacak da yoktur.

O Öyle Bir Allah Ki!:

“Gökleri ve yeri koruyup gözetmek kendisine ağır gelmez. O öyle yüce, öyle azametlidir.” (Bakara: 255)

Gökleri ve yeri korumak, onlarda bulunanları, aralarındaki her şeyi muhafaza etmek O’na göre çok kolaydır. O’nun zât-ı ehadiyeti bir meşakkate uğramaktan münezzehtir. O her şeyi murakaba edendir, hiçbir şey O’ndan gizli değildir, hiçbir şeyin bilgisi O’na gizli kalmaz.

Gerçek koruyucu O’dur, her şey varlığını O’nun hıfz-u himayesinde sürdürür. Gerçek yücelik ve ululuk O’na mahsustur. O’nun yüceliği her bakımdan sınırsızdır. Kâinat O’nun yüceliğinin şahididir.

O’nun azametini akıllar kavrayamaz, ululuğunu idrakten âciz kalır. O nasıl büyükse öyle büyüktür. Her şey O’nun büyüklüğünün şahididir.

NÂZİÂT SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ-3

Kıyametin Zamanı

Kıyamet:

Allah-u Teâlâ üzerinde yaşadığımız bu dünyayı ve bütün mahlûkatı geçici bir zaman için yaratmıştır. Her canlının bir eceli olduğu gibi, dünyanın da bir ömrü vardır. Yaratıklarını dilediği kadar yaşattıktan sonra öldürecek, var olan her şey kıyametin kopmasıyla bir gün yok olacak ve sonsuza kadar devam edecek olan ahiret hayatı başlayacaktır.

“Her şeyi altüst eden o en büyük felâket geldiği zaman.” (Nâziât: 34)

Kıyamet inancı, imanın altı esasından birisi olan *“Ahiret inancı”*nın bir bölümüdür. Ahiret hayatı kıyametle başlar. Bunu mahşer, mizan, sırat, cennetliklerin cennete, cehennemliklerin cehenneme girmeleri ve ebedî bir hayatın başlaması safhaları takip eder.

İnsan başıboş olarak gâye ve maksatsız yaratılmamıştır. Öyle olsaydı mükellef olmaz, yaptığı şeylerden mesul tutulmaz, ceza veya mükafat görmezdi.

“O gün insan neyin peşinden koşmuş olduğunu, ne uğurda çalıştığını anlar.” (Nâziat: 35)

O korkunç günde insan iyilik ve kötülük olarak ne yapmışsa onları tek tek hatırlar ve karşılığını amel defterinde noksansız ve yazılı olarak görür.

“Cehennem her bakanın göreceği şekilde gösterilir.” (Nâziat: 36)

İşittikten sonra azgınlar cehennemi gözleriyle de ayan beyan görürler. Kendilerini yaratan, nimetlerle donatan Rabb'lerine ibadet ve taat etmeye tenezzül etmeyen suçluların zelil kılınmış, aşağılanmış olarak cehenneme girmeleri müstehak olmuştur. Bu onlar için en âdil cezadır.

“Kim ki azgınlık edip haddi aşmış, dünya hayatını âhirete tercih etmişse, muhakkak ki o alevli ateş onun varacağı yerin tâ kendisidir.” (Nâziât: 37-38-39)

Onun cehennemden başka barınağı yoktur. Günahkârlar gün gelip çıkacaklar amma, imansızlar ebedî olarak orada kalacaklardır. Yiyeceği zakkum, içeceği kaynar sudur.

Gönülde Allah Korkusu:

Hesap ve cezâ gününü düşünerek hayatını ona göre düzenleyen, Rabb'inin rahmetine ümit bağladığı kadar azabından da o nisbette korkan, nefislerini hevâ ve heveslerine tâbi olmaktan alıkoyan müminlere çok büyük müjdeler vardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

“Rabb'inin huzurunda durmaktan korkan ve nefsinin hevâ ve hevesten alıkoyan kimseye gelince, cennet onun varacağı yerin ta kendisi olacaktır.” (Nâziât: 40-41)

“Rabb'inin makamı”; âlemlerin Rabb'i olan Allah-u Teâlâ'nın her şey üzerindeki hakimiyeti ve insanların bütün hallerini görüp gözetmesi demektir.

Korkudan maksat yalnız yürek çarpıntısı değil, küfür ve şirkten, isyan ve nankörlükten sakınıp; iman ve şükür ile itaat için saygı ve hürmet göstermektir.

Allah'tan korkan kimse hevâ ve hevesine uymaz, ibadet ve taate yönelir. Nefsâni arzulardan uzaklaştıkça iffetli olur, haramlardan ve şüpheli şeylerden kaçındıkça verâ ve takvâ sahibi olur.

Şeddâd bin Evs -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Akıllı kimse, kendisini hesaba çeken ve ölümden sonrası için çalışandır.”

Âciz de, nefsinin hevâsının peşine takan ve Allah'tan temennide bulunan kimsedir.” (Tirmizî: 2461)

Nefsine uyup günahlarda ısrar ettiği halde, Allah-u Teâlâ'nın kendisini affedip cennete koyacağını temenni eder durur.

Daima korku ve ümit arasında bulunmak çok faydalıdır. Korku gafletten uyandırır, kötülüklerden uzaklaştırır. Ümit ise insana mânevi destek verir.

Allah'tan korkan kimse heva ve hevesine uymaz, ibadet ve taate yönelir. Nefsâni arzulardan uzaklaştıkça iffetli olur, haramlardan ve şüpheli şeylerden kaçındıkça verâ ve takvâ sahibi olur.

Bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

“Rabb'lerinden korkanlar için hidayet ve rahmet vardır.” (A'râf: 154)

Akıllı ona derim ki hep ağlar, hep O'nun için ağlar. Hep korkar yalnız O'ndan korkar. Hep sığınır, yalnız O'na sığınır. Hep diler, yalnız O'ndan diler. O'nunla olmak hayattır, O'ndan ayrılmak vefattır.

Kıyametin Zamanı:

Mekkeli müşrikler her ne zaman kıyametin korkunçluğunu, onda olan-biten şeyleri, neticesinde olacak hesap ve cezayı duyarlarsa, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e gelerek tekrar tekrar kıyametin ne zaman kopacağını sorarlar:

“Eğer sen Peygamber isen bize zamanını haber ver!” derlerdi.

“Sana kıyamet saatinin ne zaman gelip çatacağını soruyorlar.” (Nâziât: 42)

Kıyamet saati Allah-u Teâlâ'nın kendi ilminde kalmasını istediği, bunun için de yarattıklarından hiç kimseyi ona muttali kılmadığı bir gaybtır.

İnsanlar dünyaya ve dünyanın imarına kendilerini kaptırmış oldukları bir halde, hiç umulmadık bir anda gelivercektir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

“Andolsun ki kıyamet kopacaktır. O kadar ki, alıcı ile satıcı aralarındaki elbiseyi açacaklar, amma alım-satım henüz tamamlanmadan ansızın kıyamet kopacak, açık kalan elbiseyi katlayıp dürmek mümkün olmayacaktır.

Yemin ederim ki elbette kıyamet kopacaktır. Öyle ki, sağmal devesinin sütünü sağıp gelen kişiye ondan içmek nasip olmadan ansızın kopacaktır.

Hiç şüphe yok ki, kıyamet mutlaka kopacaktır. Öyle ki, kişi havuzunu sıvayıp onaracak, amma kıyamet ansızın kopacak da havuzun suyunu kullanmak mümkün olmayacaktır.

Kıyamet elbette kopacaktır. O kadar ki yemek yemeğe başlayan kişi lokmasını ağzına götürecektir, derken ansızın kıyamet kopacak, o lokmayı yemek nasip olmayacaktır.” (Buhârî - Müslim)

Kıyamet Allâmü'l-guyûb olan Allah-u Teâlâ'nın kendi Zât-ı akdes'ine tahsis ettiği gayb işlerindedir.

İnsanların çoğu bunun bilgisinin Allah katında olduğunu bilmedikleri gibi, kıyametin kopma zamanının gizli tutulmasındaki sırrı da bilmemektedirler.

“Sende ona âit bilgi yoktur ki anlatasın. Onun bilgisi Rabb'ine âittir.” (Nâziât: 43-44)

Onun vaktini bütün incelikleriyle kesin olarak ancak O bilir.

“Sen ancak ondan korkacak olan kimselere o tehlikeyi haber verensin.” (Nâziât: 45)

Senin vazifen budur. Uyarmak sadece onlara tesir eder.

“Onlar o kıyameti gördükleri gün, sanki dünyada bir akşamdan veya kuşluk vaktinden fazla kalmamış gibi olurlar.” (Nâziât: 46)

Kıyamet gününde dirilip kıyam edenler, o günün şiddet ve dehşeti, sonsuzluk ve sınırsızlığı karşısında ömürlerinin bir akşam veya bir kuşluk vakti gibi çabuk geçtiğini anlayacaklar ve kaçırdıkları fırsatlar için derin bir pişmanlık duyacaklardır.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

Habeşistan'a Birinci Hicret (615 M.)

Allah-u Teâlâ güven içinde nerede kulluk yapılabilecekse müslümanların oraya göç etmelerini teşvik etmiştir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

“Ey iman eden kullarım! Benim arzım geniştir. O halde (nerede güven içinde olacaksanız oraya gidip) yalnız bana kulluk edin.” (Ankebût: 56)

Resulullah Aleyhisselâm İslâm'a dâvet vazifesine devam ettikçe ve müslümanların sayısı arttıkça, müşriklerin de kendi akıllarınca müslümanları cezalandırmaları artıyordu. Müşriklerin zulüm ve işkenceleri müslümanlar için tahammül edilemez bir hale, yapılan eziyetler had safhaya ulaştıkça Resulullah Aleyhisselâm güçsüz ve himayesiz müslümanları bu baskılardan kurtarmak için gönderebileceği bir memleket düşünmeye başladı. Habeş kralının kimseye zulmetmediğini biliyordu.

Müslümanları topladı ve:

“Elinizden gelirse Habeşistan'a hicret ediniz! Oranın bir kralı vardır, himayesinde kimseye zulmetmez, orası doğru ve emin bir yerdir. Allah, içinde bulunduğunuz sıkıntılardan bir çıkış yolu açıncaya kadar orada kalın.” buyurdu.

Oralarda müslümanlığı yaymak da bahis mevzuu idi.

Müslümanlar o tarafın işaret edilmesine sevindiler. Çünkü hem yakın, hem de havası Mekke'nin havasını andırıyordu.

Nübüvvetin 5. yılında Recep ayında; on biri erkek dördü kadın olmak üzere on beş müslüman gizlice Mekke'den ayrılarak Kızıldeniz kıyısında Şuaybe limanında birleştiler. Bir gemi bularak ücret karşılığında Habeşistan'a geçtiler.

Kureyş müşrikleri muhacirleri yakalamak için peşlerine düşmüşlerse de yetişemediler. Sahile geldiklerinde gemi denize açılmış bulunuyordu.

İçlerinde Resulullah Aleyhisselâm'ın kızı Rukiye ile damadı Osman bin Afvan da vardı. Diğer muhacirler ise; Ebu Huzeyfe ve eşi Sehle, Zübeyr bin Avvam, Mus'ab bin Umeyr, Abdurrahman bin Avf, Ebu Seleme ve eşi Ümmü Seleme, Osman bin Maz'un, Âmir bin Rebiâ ve eşi Leylâ, Ebu Sabre ve eşi Ümmü Külsüm, Süheyb bin Beydâ idi. -radiyallahu anhüm ecmaîn-

Habeşistan ötedenberi Kureyşliler'in ticaret için gidip geldikleri emniyetli bir yerd. Onun için müslümanlar orada hiçbir yabancılik çekmediler. Daha sonraları Habeşistan hicreti hakkındaki intibalarını anlatırken: *“Biz orada çok iyi bir himaye gördük. Dinimiz hakkında huzur ve emniyette idik. Allah'a ibadet ediyorduk ve kimse bizi rahatsız etmiyordu.”* demişlerdir.

Bu hicret İslâm'da ilk hicrettir.

Onlar Habeşistan'da iken aynı yıl Ramazan ayında idi. Müşrikler bir toplantı yapıyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm oraya gitti ve onlara Necm sûre-i şerif'ini okudu. Müşrikler Kelâmullah'ın öyle bir câzibesine kapılmışlardı ki, can kulağı ile dinlediler. Hatta Kur'an-ı kerim'in okunmasına engel olmak için her zaman yaptıkları gibi gürültü çıkarmayı bile unuttular.

Sûre-i şerif'in sonundaki secde Âyet-i kerime'si okununca Resulullah Aleyhisselâm secde etti. 19. ve 20. Âyet-i kerime'lerde müşriklerin Lât, Uzza ve Menât adlarındaki putlarının isimleri geçtiğinden dolayı onlar da putları için secde etmişlerdi. Bu hâdise Mekkeliler'in müslüman olduklarına dair bir şâyianın çıkmasına sebep oldu. Bu şâyianın duyulması üzerine müslümanlar üç ay kaldıkları Habeşistan'dan geri döndüler.

Mekke'ye yaklaştıklarında rastladıkları bazı kişilere Kureyşliler'in durumunu sordular. Onlar da Kureyşliler'in eski düşmanlıklarına devam ettiklerini söylediler.

İşittikleri haberin asılsız olduğunu öğrenince geldiklerine pişman oldular. Çünkü müşrikler zulüm ve işkencelerini daha da artırımlardı. Bu sebeptendir ki, Habeşistan'a tekrar hicret etmek arzusu doğdu.

•

Resulullah Aleyhisselâm konuştuğu zaman, şeytan onun sözüne birşeyler katmaya çalışır, fakat Allah-u Teâlâ onun katmaya çalıştıklarını boşa çıkarır.

Bu hususta Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

“Resul'üm! Biz senden önce ne zaman bir resul ve nebi göndermişsek, bir şeyi arzuladığında şeytan mutlaka onun arzusuna vesvese karıştırmak istemiştir. Ne var ki Allah, şeytanın attığını iptal eder. Sonra kendi âyetlerini muhkem kılar, sağlamlaştırır. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Hacc: 52)

İmanında sebat edeni iman etmeyenden ayırmak için böyle yapar.

“Böylece Allah şeytanın attığı vesveseleri, kalplerinde hastalık bulunan ve kalpleri kaskatı olan kimseler için bir imtihan vesilesi yapar. Zâlimler, gerçekten derin bir ayrılık içindedirler.” (Hacc: 53)

Aşırı bir düşmanlığın ve tam bir muhalefetin adamları olmuşlardır. Gerçekleri değiştirmek, insanları Allah yolundan çevirmek için çalışırlar.

Hazret-i Hamza -R. Anh-ın Müslüman Oluşu:

Resulullah Aleyhisselâm bir gün Safâ'da bulunduğu bir sırada, oradan geçmekte olan Ebu Cehil hiçbir sebep yokken ona çirkin sözlerle, dinini ayıplamak ve dâvâsını hor görmek suretiyle hakaretler etti. O ise kendisine karşılık vermedi. Sonra Ebu Cehil Resulullah Aleyhisselâm'ı bırakıp Kâbe-i muazzama'nın yanındaki Kureyşliler'in toplantı yerine gitti ve orada bulunan müşriklerle oturmaya başladı.

Resulullah Aleyhisselâm'ın amcası olan Hazret-i Hamza -radiyallahu anh- Kureyş'in en babayığit delikanlısıydı. Devamlı ava çıkar ve çok iyi ok atardı. Avdan döndüğünde de evine gitmeden önce Kâbe'yi tavaf eder, tavaftan sonra da Kureyş'in toplantı yerine giderek onlarla sohbet ederdi.

Abdullah bin Cüd'ân'ın câriyesi, oturduğu evinden Resulullah Aleyhisselâm'a bütün yapılanları görmüştü. Avdan dönmekte olan Hazret-i Hamza'ya gördüklerini anlattı. Henüz müslüman olmamış olan, fakat yeğenini çok seven ve hassas bir kalbe sahip olan Hazret-i Hamza -radiyallahu anh- bu işe çok kızdı, silahını çıkarmadan doğruca Kureyş'in toplandıkları yere gitti. Ebu Cehil'e doğru ilerleyerek tepesine dikildi. **“Kardeşimin oğluna hakaret eden sen misin?”** diyerek başına öyle bir yay darbesi vurdu ki, başı yarıldı. Daha sonra: **“İşte ben de onun dinine girdim, onun dediği gibi diyorum, cesaretiniz varsa beni durdurun bakalım!”** dedi.

Bunun üzerine Mahzum oğullarının adamları Ebu Cehil'e yardım etmek için Hazret-i Hamza -radiyallahu anh-ın üzerine yürüdüler. Büyük bir kavga çıkacaktı. Fakat Ebu Cehil kendi kabilesinden olanları durdurarak **“Aman ona dokunmayınız, hiddetle gider de müslüman olur!”** diye öğüt verdi. Çünkü Hazret-i Hamza -radiyallahu anh- sevilen ve sayılan yiğit bir kimseydi. Ebu Cehil'in akraba ve taraftarları çok kalabalık ise de, aralarında kavga büyüdüğü takdirde Hazret-i Hamza -radiyallahu anh-ın tarafında da bir grup ortaya çıkacak ve bunlar müslümanlara taraftar olacaktı. Ebu Cehil bu durumu düşünerek, başını yarıldığı halde ondan intikam almaya kalkışmadı.

Hazret-i Hamza -radiyallahu anh- ise Resulullah Aleyhisselâm'ın yanına geldi. Ebu Cehil ile aralarında geçen hadiseyi anlatarak onu teselli etti. Resulullah Aleyhisselâm ise, iman ettiği takdirde teselli

bulacağını ve memnun olacağını bildirmesi üzerine hemen kelime-i şehâdet getirdi ve müslüman oldu, sonra da Resulullah Aleyhisselâm'ı himaye edeceğini Kureyş'e ilân etti.

Onun müslüman olmasına gerek Resulullah Aleyhisselâm, gerek müslümanlar çok sevindiler. Çünkü o son derece cesur ve kuvvetli bir kimse idi. Müşrikler için ise üzüntü kaynağı oldu. O an için önceki gibi müslümanlara eziyet edemez oldular.

Hazret-i Ömer -R. Anh-in Müslüman Oluşu (616 M.):

Hazret-i Hamza -radiyallahu anh-in İslâmiyet'le şereflenmesi müşrikleri iyiden iyiye telaşlandırmıştı. Günden güne sayıları artan müslümanlar hakkında önleyici tedbirler almak için Dârün-nedve'de toplandılar. Muhtelif görüşler uzun uzun müzakere edildi. Nihayet Ebu Cehil'in teklifi üzerine Muhammed Aleyhisselâm'ı ortadan kaldırmaktan başka bir çıkar yol olmadığına karar kıldılar.

Bu iş için de: *"Şu kadar deve, şu kadar altın verelim!"* diye mükâfat vâdettiler.

Toplantıda bulunan Hattap oğlu Ömer -radiyallahu anh-: *"Bunu ancak ben yaparım!"* deyip kalktı. Oradakilerin tezahüratları arasında, silâhlarını alarak hiddetle yola çıktı. Yolda Nuaym bin Abdullah -radiyallahu anh-a rastladı. Nuaym -radiyallahu anh- ona, hiddetli hiddetli nereye gittiğini sordu. O da: *"Muhammed'i ortadan kaldırmaya!"* dedi.

Nuaym -radiyallahu anh- daha önceden müslüman olmuştu, fakat gizli tutuyordu. Ömer -radiyallahu anh-in huyunu bildiği için: *"Vallahi zor bir işe kalkışmışsın! Müslümanlar onun etrafında pervane gibi dönüyorlar. Seni yaklaştıracaklarını sanmam. Farzet ki bir yolunu bulup öldürdün, Abd-i menaf oğullarının seni yaşatacaklarını mı zannediyorsun?"* dedi. Bu sözlere alınan Ömer -radiyallahu anh-: *"Yoksa sen de mi onlardansın?"* der demez Nuaym -radiyallahu anh-: *"Sen beni bırak da enişten Said bin Zeyd ile kızkardeşin Fâtıma'ya bak! Onlar da müslüman oldular."* cevabını verdi.

Ömer -radiyallahu anh- onların müslüman olduklarına inanmadı, bu duyduklarının doğruluk derecesini öğrenmek için kızkardeşinin evine doğru yöneldi. Kapıya geldiğinde içeriden Kur'an-ı kerim sesi duydu ve hiddetle kapıyı vurmaya başladı.

İçeridekiler telâşlandılar, kendilerine Kur'an-ı kerim öğretmek için gelen Habbab bin Eret -radiyallahu anh- idi ve Kur'an-ı kerim sayfalarını hemen gizlediler. Ömer -radiyallahu anh- hışımla içeri girdi. *"O okuduğunuz nedir?"* diye bağırdı. Eniştesinin: *"Bir şey yok!"* demesi bile hiddetini yatıştırmadı. *"Demek duyduklarım doğruymuş?"* diyerek eniştesi Said bin Zeyd -radiyallahu anh-i bir vuruşta yere serdi ve üzerine çullandı. Kocasını kurtarmak için araya giren kız kardeşini de tokatlayarak ağzını burnunu kan içinde bıraktı. Canı yanan Fâtıma -radiyallahu anhâ-: *"Yâ Ömer! Allah'tan kork! Ben de eşim de müslüman olduk, ne istersen yap! Öldürsen de dinimizden dönmez!"* diye haykırdı ve şehâdet getirdi.

Ömer -radiyallahu anh-, kız kardeşinin bu hâli ve sözleri karşısında sarsıldı, kalbinde bir yumuşama oldu, vicdan azabı duydu. Artık hiddeti geçmişti. Olduğu yere oturdu. *"Hele şu okuduğunuz şeyi bana getirin."* dedi. Hâlâ hiddetli olan Fâtıma -radiyallahu anhâ-: *"Sen müşrik olduğun için temiz değilsin, buna temiz olandan başkası dokunamaz."* karşılığını verdi. Ömer -radiyallahu anh- kalktı, yıkandı ve kendisine verilen Tâhâ sûre-i şerifinin yazılı olduğu sayfaları okumaya başladı. Kur'an-ı kerim'in fesâhât ve belâgâtı, tatlılığı ve güzelliği Ömer -radiyallahu anh-in kalbinde fevkalâde büyük bir tesir uyandırdı. Kelâmullah'ın halâveti ruhunun derinliklerine kadar işlemişti. Henüz Tâhâ sûre-i şerifinin ilk bölümünü okumuşken: *"Bu sözler ne kadar güzel, ne kadar haşmetli!.."* demekten kendini alamadı. Bu esnâda Habbab -radiyallahu anh-, gizlendiği yerden çıktı ve: *"Yâ Ömer! Öyle sanıyorum ki Resulullah Aleyhisselâm'ın duâsının gerçekleşme anı gelmiştir. Allah'a yemin ederim ki daha dün Resulullah Aleyhisselâm'ın:"*

'Yâ Rabb'i! Bu dini Ebu Hakem bin Hişam (Ebu Cehil) veya Ömer bin Hattap ile kuvvetlendir.' diye duâ ettiğini duydum. Ey Ömer Allah'tan kork!" dedi.

Bunun üzerine Ömer -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'ın yerini sordu, yanına varıp müslüman olmak istediğini söyledi. İslâm'a karşı olan düşünceleri tamamen aksine dönmüştü. Kendisine Safâ'da Erkam -radiyallahu anh-in evinde olduğunu haber verdiler.

Belinde kılıç asılı olduğu halde Erkam -radiyallahu anh-in evine doğru geldiğini gören müslümanlar telaşlandılar. Hazret-i Hamza -radiyallahu anh-: *"İyi niyetle gelmişse ne âlâ! Biz de kendisine iyilikle muâmele ederiz. Yok öyle değilse, kendi kılıcıyla işini bitiririz."* dedi.

Resulullah Aleyhisselâm da:

"Ona izin veriniz, bırakın gelsin!" buyurdu. Çünkü onun müslüman olmak için geldiği kendisine bildirilmişti.

Ömer içeriye alındı, Resulullah Aleyhisselâm'ın huzurunda diz çöktü. *"Yâ Resulellah! Ben Allah ve Resul'üne ve onun getirdiği şeylere iman etmek için gelmiş bulunuyorum."* dedi. Bunun üzerine Resulullah Aleyhisselâm: **"Allah-u Ekber!"** diyerek tekbir getirdi. Orada bulunanlar da sevinçlerinden hep birden tekbir getirdiler. Kâbe-i muazzama'da bulunanlar bile bu tekbiri duydular.

Daha sonra Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-in isteği üzerine müslümanlar önlerinde Resulullah Aleyhisselâm olduğu halde Dârül-erkam'dan çıkarak Kâbe-i muazzama'ya doğru yürüdüler.

Müşrikler uzaktan onların geldiğini görünce: *"İşte Ömer hepsini önüne katmış getiriyor."* dediler. Ömer yanlarına gelince:

"Beni bilen bilsin, bilmeyen öğrensin. Ben Hattab'ın oğlu Ömer'im. İşte müslüman oldum!" dedi ve şehâdet getirdi. Müşrikler bu manzara karşısında şaşırıp kaldılar. Sesleri sedâları kesildi, dağılıp gittiler.

Resulullah Aleyhisselâm Kâbe-i muazzama'yı tavaf etti, açıktan namaz kıldı. Müslümanlar o gün yüksek sesle tekbir getirdiler. Korkusuzca ibâdet ettiler.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- der ki:

"Müslüman olduğum gece, Mekke halkı içinde Resulullah Aleyhisselâm'a en çok düşman olan adam kim ise, İslâm'ı kabul ettiğimi ona haber vereyim diye düşündüm. Aklıma Ebu Cehil geldi. Sabahleyin gittim, kapısını çaldım. Beni karşısında görünce: 'Yeğenim merhaba, hoş geldin! Seni buraya getiren nedir?' diye sordu. Ben de: 'Allah'a, O'nun Resul'üne ve getirdiği şeylere inandığımı sana haber vermeye geldim.' dedim. 'Seni de, getirdiğin haberi de Allah rezil etsin!' dedi ve kapıyı yüzüme çarptı."

Hazret-i Hamza -radiyallahu anh-dan sonra Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-in de müslüman olması, müslümanların gücüne güç kattı. İslâm açığa çıktı.

Müslümanlar kendilerine karşı en şiddetli düşman olanların arasına korkusuzca girmeye, yaptıklarının bazılarını karşılık vermeye, Kâbe-i muazzama'nın etrafında halka halinde oturmaya ve tavaf etmeye başladılar. İslâm'a dâvet alenî olarak yapılmaya başlandı.

Onların İslâm'a girişleri; Kureyşliler'in birçok plânlar yaparak Resulullah Aleyhisselâm'ı ortadan kaldırmaya çalıştıkları bir dönemde gerçekleşmiştir.

EVLYÂ-İ KİRAM

-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN

“HÂTEMÜ'L-EVLYÂ” HAKKINDAKİ

BEYAN ve İFŞAATLARI (84)

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- (2)

Seyyîd Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin “**Fusûsu'l-Hikem**” adlı eserindeki gizli sırları ve müşkil noktaları şerh etmek için kaleme aldığı “**Şerh-i Fusûsu'l-Hikem**” adlı eserinde yer alan mühim ifşaatlarına kaldığımız yerden devam ediyoruz.

“Hâtem-i Velâyet”in İzhar Vakti ve “Hâtem-i Nübüvvet”in İnzâli:

Seyyîd Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin “**Fusûsu'l-Hikem**” kitabına yazdığı şerhte Hâtem-i velâyet'le ilgili en gizli sırlardan birine işâret ederek; Muhammed Aleyhisselâm'ın “**Hâtem-i rûsul**” sıfatıyla Cebrâil Aleyhisselâm'dan aldığı vahyi, aslında kendi has velâyeti olan “**Hâtem-i velâyet**”in zuhûr vaktinden beri bildiğini ifşâ etmiş; onun bu has velâyetine vâris olan Hâtem-i evliyâ'nın da, zâhirde tâbî olduğu Muhammedî Şerî'at'ı tıpkı onun gibi, bâtında kendi velâyetinden aldığını haber vermiştir:

“Hâtem-i velâyet, zâhirde ilâhî hükümlerden ibâret olan Şerîat'a tâbî iken, bâtın itibâriyle yalnız Hakk'tan alır. Şu kadar var ki, Hâtem-i velâyet'in ilim bakımından burada muttalî' olduğu şeyler de yine ahkâm-ı ilâhî sebebiyledir. Ahkâm-ı ilâhî ise Şerîat-ı Muhammedî ile birdir. Şu hâle göre Hâtem-i evliyâ, hâl-i hazırda ancak Cebrâil vâsıtasıyla gelen ve alınabilen ilâhî hükümleri, bâtın itibâriyle asıl kaynağından alan kimsedir. O Resul'den zâhir itibâriyle Şerîat'ı en kâmil biçimde alan, (onunla) en mükemmel amelde bulunan, sebep ve zamana bağlı olmaksızın altın kerpiç yerine oturan ve (onu) dolduran kişi olur. Nitekim Şeyh, burada: 'Hâtem-i evliyâ aynıyla resullerin Hâtem'idir.' diyerek, onun anlayışının büyüklüğüne ve kemâline, intikâl yolu üzere, belki kâmillerin açığa çıkarıldıkları yol üzere, hayat hâli ya da şahısların letâfet ciheti üzere onda zuhûr ettiğine işâret etmiştir. Diğer şahısların ruhları da aynı şekilde, önce ilâhî hükümleri bilmeleri, sonra kendilerinde uyanan birtakım sırlar ve ilâhî hakikatler sebebiyle vasıf kazanmıştır. Çünkü Cebrâil Aleyhisselâm Resul -sallallahu aleyhi ve sellem-in risâletini gerçekleştirmek için, Huzûr-u ilâhî'den ona nâzil olanı getirmeden önce, Resul -sallallahu aleyhi ve sellem- dâvet ettiği ahkâma zâten giriftâr olmuştur. Zirâ ona, 'İlmu'llâh'; yâni 'İlâhî ilim' üzere, ona bâtınıyla zâten muttalî' olduğuna dâir şöyle bir hitab erişmiştir:

'Resul'üm! Sana onun (Kur'ân'ın) vahyi bitmeden önce, Kur'ân'ı okumakta acele etme!' (Tâhâ: 114)

Yâni velâyetin izhar vaktinin, nübüvvetin inişiyile birleştiğine işâret edilmiştir.” (“Şerh-i Fusûsu'l-Hikem”, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 534^b)

İlâhî Semâda Doğan Parlak Güneş ve Onun Işığını Saçan Yıldızlar:

Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Fusûsu’l-Hikem Şerhi”**nde, Hâtem-i evliyâ olan zâtla nurlarını ondan alan diğer velîlerin durumunu, ışığını güneşten alan ay ve yıldızların durumuna benzetmiş; ayın ve yıldızların güneş yokken onun ışığını saçtıklarına işaret ederek, **“Nûr”**uyla göz kamaştıran güneşin ancak, ay ve yıldızlar gökyüzünden tamamen kaybolduğu zaman zuhûr ettiğine dikkati çekmiştir:

“Göz kamaştıran güneşle, onun nûrunun şûleleri altında varlıklarını gizleyen, dünyevî varlıkların derinliklerine girip karar kılan, cismî tabî’at ağırlıklarının karanlık vaktinden sonra zuhûr eden parlaklıklarını saçan yıldızlar misâli; peygamberlerin özlerinde de ‘İlmü’lîlâh’, yâni ‘Allah’ın ilmi’; kendilerine nübüvvetin varlığının zuhûr etmesini talep ettiren isti’dâdlarının çokluğu nisbetinde meydana gelir. Ay ve yıldızların zuhûru, ancak geceleyin kuvvetli ve şiddetli bir biçimde kendini belli eder. İşte Hâtemü’l-evliyâ’nın velîler meydanındaki muhteşem hâli de aynen böyledir.” (**“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”**, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 535^a)

Allah İle Diğer Velîler Arasında Vâsita Olmak İçin Yaratılan Velî:

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Fusûsu’l-Hikem Şerhi”**nde, **“Hâtemü’l-velâye”** mertebesini elinde bulunduran zâtın, ilmîni ve velâyetini Allah’tan alma husûsunda Hâtemü’r-rûsul’le aynı durumda olduğunu haber vermiş; peygamberlerin, ilimlerini Allah’tan almaları hususunda **“Hakikat-i Muhammediyye”**ye nisbet edilmeleri gibi, velîlerin de velâyetlerini Allah’tan alma hususunda bu makamın Vâris’ine nisbet edilmelerinin şaşılacak bir şey olmadığına işaret etmiştir:

“Bil ki, Velâyet-i Muhammediyye Hâtemü’l-velâye mişkâtıdır ve bâtını olan velâyetten uzak olmayan peygamberlik bakımından; peygamberlerde, ümmetlerde, resullerde ve bahsedilen kandilin üstünlük mertebesine göre, onun küllî olan velâyet sûreti bakımından umum velîlerde ve onların seçkinlerinde farklı olan velâyetlerin tümünün ana maddesi ondandır. Hepsine mâledilen vuslat da aslında ondandır. Nasıl ki peygamberler, Allah’tan almaları husûsunda Hakikat-i Muhammediyye’ye nisbet ediliyorsa; toplayıcı velâyetle ilgili olarak, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellam-le birlikte, Muhammedî vârislerinden birinin Allah’a nisbet edilmesi de böyledir.” (**“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”**, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 535^a)

Peygamberlerin ve Velîlerin Velâyet Mertebelerinin Kaynağı:

Seyyid Ali el-Hemedânî -kuddise sırruh- Hazretleri **“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”**inde **“Hâtemü’l-velâye”** mertebesiyle ilgili son cümlelerinde, **“Ehadî Mutlak Velâyet”**i elinde bulunduran Hâtemü’l-evliyâ’nın, Muhammedî verâset yoluyla sâhip olduğu bu has velâyetle; gerek nebî ve resullerden olan bütün peygamberlerin velâyetlerine, gerekse onların velâyetine vâris olan umum velîlerin velâyetlerine kaynak kılındığını haber vermiştir:

“Çoklukta birliğin kayıtlanmış olduğu velâyete peygamberler de, velîler de kayıtlanıp bağlanmış; cüz’iyyet yönüyle cüz’iyyetin kayıtlanmasıyla, peygamber şahıslarla ilgili olarak ise, mutlak küllî eriştirici olan ‘Ehadî mutlak velâyet’in feyzine vâsita olmasıyla, mutlakları da, kayıtlıları da kâim kılmıştır. O, iki sâhipli bir mertebe olmak sûretiyle kayıtlananı izhâr eden bir zuhûrdur. Dolayısıyla Muhammedî kayıtlı velâyet, bir ve berâber olarak en tam ve en kâmil şekilde meydana gelir. Zîrâ, gerek diğer nebî ve resullerin, gerek Muhammedî nübüvvet ve velâyetin altında bulunan peygamberlerin nübüvvet ve velâyetinin, gerekse peygamberlerin velâyeti altında olan velîlerin velâyetinin yolu onun yolundan meydana gelmiştir. Çünkü o, velîlerin derecelerinin en mükemmelidir. Şu hâlde, diğer peygamberlerin velâyeti de mutlak olarak Muhammedî velâyet’e nisbet edilir.” (**“Şerh-i Fusûsu’l-Hikem”**, Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 2794/37, vr. 535^b-536^a)

MEKTUBAT

104. MEKTUP

ŞEYH MUHAMMED ES'AD ERBİLİ
(Kuddise Sirruh)

HASTALIĞI FARKEDEN ŞİFÂYA KOŞAR

Ailenin, gâilenin çokluğundan ve nefes darlığından şikâyetinize pek sevindim. Zira en büyük felâket insanın bu kesret âleminin zararlarını bilmemesi ve hastalığını teşhis edememesidir. Bu hâle çare bulunamaz, ilaç ve devâ verilemez, doktora başvurulamaz. Allah-u Teâlâ sizi ve bizi böylesine bir âkıbetten korusun, âmin.

Bu fakir kardeşinize kalırsa, her türlü marifet özelliklerine sahip şahsiyetiniz, erdiğiniz idrak ve iz'an sayesinde şeytanın aldatmaca ve hilelerine kapılmaz, nefs-i emmâreye de büsbütün mağlup olmaz. Gece karanlığında bile olsa selâmet ve saâdet yolunu bulup o yoldan gidersiniz. Şeytanı atlatıp aldatır, nefs-i emmâreyi de inandırıp ikna edersiniz. Yakayı kurtarıp kendinizi ahiret sorumluluğundan âzâde kılarırsınız. Mevlâm yardımcınız, meşayih-i kirâm da yol gösterici, elinizden tutucu rehberiniz olsun. Râbîta deliliniz; hâfî zikir, müşfik ve merhametli arkadaşınız olsun, âmin.

Ülfet ve iltifat dolu mektubunuzu görüp eski merhametinizin devam ettiğini farkedince duâlarımı şükran diliyle tekrar tekrar ve tam bir ihlâs ile Cenâb-ı Hakk'ın huzuruna takdim eyledim.

Ve's-Selâmü aleyküm.

SÖZLER ve NOTLAR - 35

“Kelime-i Tevhid'in Hakikati”

Bir sohbetlerinden:

“Eğer birisi Allah-u Teâlâ'yı merak etse, ben ona çok rahat gösteririm. Düşün ki, ben zerre bir hakirim. Onu karıştırdı, sonra kan pıhtısı yaptı. Etləri kemik yaptı, kemiklere et geçirdi. Bütün âzâları yerleştirdi,

meydana çıkardı. Nimetlerle merzuk etti. Hiçbir kimsenin bunda zerre kadar dahli var mı? Kim yaptı? Hazret-i Allah yaptı. İşte Hazret-i Allah'ı görmek çok basit. Nutfeye bak, koca bir insana bak!

İnsanı öyle süslemiş ki, bir insanın ayakta durması ruhu ile kâim. Ruh demek O'nun emri demek. Yani O'nun izni ile ayakta duruyor. İznini aldığı zaman insan ölüyor.

Seni ayakta durduruyor, sana binayı kurmuş, nimetlendirmiş, ziyetlendirmiş. Dünyadan da değerli. Mülkünde bulunduruyor. Her nimetle merzuk ediyor. Fakat bunların da hükmü yok. Varlığını ve muhabbetini koymuşsa, her zerrede O var. Ruhunda O var, vücudunda O var, mülkünde O var, her zerrede O var.

Kelime-i tevhid çekilirken kişi kendisinin zerre bir hakir olduğunu görerek '**Lâ**' dediği zaman onu silmeye çalışacak ki azamet-i ilâhî zuhur etsin. Değil varlığını ortaya koymak, o pisliği silmeye çalışacak. Varlığı ile '**Lâ**' diyen, dememiş oluyor. Üstelik Hakk'tan gayri sevgi de kalbine yerleşmişse o sevgi puttur.

Her zerrede O'nun olduğunu görebilmek için, kendi asliyetine inmesi lâzım, o zaman O'nun varlığı tecellî eder.

Eğer nefis asliyetinden bir zerre ilerlesin, ilerlediği kadar Allah-u Teâlâ'nın varlığının azametini kaybeder. Çünkü O'ndan başka bir varlık yok ki dehâlet etsin.

Bunun için azamet-i ilâhî'yi şimdi size tarif ettiğim gibi görmek isteyen bende görür. Bende gören her zerrede görür. Her şeyi O yarattı, O donattı. Nasıl ki bir insan vitrinde bir şeyi teşhir ettiği gibi, Allah-u Teâlâ kudreti ile görebilen için kâinatta her şeyi teşhir ediyor. İnsanı, hayvanı, zerreyi, kürrreyi teşhir ediyor.

Bütün bunlar kendi varlığını duyurmak için, bildirmek için, daha ileriye giderse göstermek için... Görülür mü? Tabii ki görülür. Görülmeyecek ne var? O nasıl tecellî ederse öyle olur." (8 Kasım 1987)

"Muvakkat Nimetler"

Bir sohbetlerinden:

"Ruhum var diyorsun senin değil, cesedim var diyorsun senin değil, mülk de senin değil. İnsanda bunlar varken bunların kendisinin olduğunu zanneder. Allah-u Teâlâ'yı zanla anar. Bunları kendinden uzaklaştır, nefisine senin olmadığını bildir! Ruh senin değil, vücudun senin değil, mülk de senin değil. Şimdi senin neyin kaldı? Hiç! Bunu hayatta bir defacık tefekkür ettik mi? Halbuki hiçbir tanesine sahip değiliz. "*Benim*" diyen insan onu vereni nasıl öğrenebilir? Sen bunları kendinden uzaklaştırmadın ki, onu vereni bilesin. "*Bana Sahibim ruh verdi, O'nundur. Binayı kurdu, O'nundur. Mülkünde yaşıyorum, O'nundur. Gerçekten benim bunlarla hiçbir ilgim yok, Allah-u Teâlâ'nın bana koymasındır, vermesidir, muvakkattır, hepsini alır, hepsini verir!*" diyerek bunları bir bir kendinden uzaklaştırmadıkça vereni bilemezsin. Vereni bilmeyince vereni tanımak ne mümkün?

Fakir namazlarda: '**Ettahiyatü lillâhi ves-salâvâtü vet-tayyibât**' dediğim zaman zâhirî mânânın yanında; Allah'ım! Ruhum senin, bedenim senin, mülk de senin. Bunları bana Sen verdin. Ben bunların bir tekine değil, bir zerresine bile şükretmekten âciz olduğumu itiraf ediyorum.

Şehâdet getirirken, orada zerre bir pislik olduğumu görürüm ve onun yok olmasını isterim. Zerre kerih suyun orada ne işi var! Onu ifnâ edeyim ki Sahibim'i tesbih edebileyim. O'nunla O'nu tesbih edebileyim. O kerih su tesbihime mâni oluyor.

Bunun için Sahibim'e o kadar yalvarıyorum. İtimat edin başka bir şeye bu kadar yalvardığımı pek bilmiyorum. '*Allah'ım! Hakir bir zerre olduğumu bana bildir ve beni orada tut! Ben sana bunun için yalvarıyorum.*' diyorum. Bunlar sırların da sırrıdır." (8 Kasım 1987)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (19)

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (8)

Muhyiddîn İbnü'l Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Ankâ'-i Muğrib Fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ**” kitabında Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın ve ihvânının yaşayacağı devrin Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem-in asrına benzeyen bir devir olacağını, bu karanlık devrin imamı olan bu zâtın yetmiş sahâbenin ecrine denk olan işler yapacağını beyân buyurmuş; insanların ve dalâlete düşürücü şeytanların iyice azgınlaşacağı bu devirde onun, ihvânı ile birlikte imân ve istikâmetini korumaya gayret edeceğini haber vererek, ümmet-i Muhammed'e büyük bir nasihat ve vasiyette bulunmuştur:

“Ey kardeşim!

Mustafa'nın asrıyla birleşen devir sana gizli kalsın!.. İnsanın Sübhân olan Rabb'i ile berâberliğini devam ettirmesinin ve onu görüp gözetmesinin mevcûdiyeti zevâle ermez. Nitekim Hakk onu gösterir, Şerî'at ona işâret eder ve onunla ilgili olarak, yıkım ve ölüm ibâresi içinde bir de duyum gelir. Bu ise öncüleri olan kişinin onlardan (ilk devirdekilerden) yetmiş kişinin ecriyle amel edeceği için, yapacağı amelle onları öne geçireceği ve üstünleştireceği anlarla ilgilidir.” (“Ankâ'-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib”, s. 22, bas.: Mısır, 1954)

Hadîs-i şerîf'te “**elli**” buyuruluyor; görüldüğü üzere burada da “**yetmiş**” buyuruluyor. Onun târifî mümkün değildir ve İlâhî lütuftan başka hiçbir şey de değildir. İlâhî lütuflara akıl ermez!.. Yaratıcı O'dur, neler yerleştireceğini O bilir.

Niçin onları “**yetmiş derece**” geçecek? İşte bu nokta azîmdir... Bu; zamanın karması, bu karanlık âlemde Nûr-i ilâhî'nin yayılması ve yayılmada azîm gösterilmesinden ötürü oluyor. Allah-u Teâlâ bu seyyiât zamanında kime o azmi verdiyse, o bu azîmle Ashâb'ı da yetmiş derece geçmiş oluyor. İşte bu çok büyük bir mükâfâttır, bu yalnız Allah-u Teâlâ'nın lütfundan ötürüdür. O, O'nun tecalliyatı ile yürüyor, yâni Hakk'tan gelen azîm onu yürütüyor. Allah-u Teâlâ ona öyle bir azîm ve irâde vermiş ki; onu O desteklediği için, o azâmet ile her güç iş ona kolay geliyor. Allah-u Teâlâ onu “**Nûr**”u yaymak için, küfrü ortadan kaldırmak için gönderdi!..

O öyle bir zamanda gönderildi ki; nice türemelerin türediği, Allah'lık davasında bulunan firavunların yine ürediği, putların dikildiği, ilâhlık dâvasına yöneldiği, herkesin kendi bayrağını açtığı bir anda gönderildi... İşte böyle bir zamanda Zuhâl yıldızı karanlığı delip geçtiği gibi; bu “**Siyah Bayraklılar**” da bi-İzni'llâh-i Teâlâ bu zulûmâtı deldiler ve dağıttılar, “**Nûr-i ilâhî**”yi yaydılar. Allah-u Teâlâ indirdiği ilimle bunların hepsini yok etti, hiçbir şeyleri kalmadı, sadece isimleri kaldı!..

Resulullah Aleyhisselâm'ın yolu ve Ashâb'ın yolu ile, bu yol ve ihvânın yolu birleşir, ötesi hükümsüzdür. Allah-u Teâlâ fakîri böyle bir zamanda göndermiş, böyle bir devirde vazîfelendirmiş. Bu hep O'nun lütf-u ihsânıdır.

Dikkat edilirse Hazret bu beyanlarında, Hâtem'ül-velî'nin yetmiş sahâbenin ecrine denk olan işler yapacağını haber vermekle birlikte; onun ve ihvânının yaşayacağı devrin Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem-in asrına benzeyen bir devir olacağını söylemektedir.

Nitekim Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî -kuddise sırruh- Hazretleri de Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in geleceğini haber verdiği, velâyette onunla aynı mertebede bulunan zâtı târif etmekte ve bütün ehl-i İslâm'ı onlara tâbi olup imân etmeye davet etmektedir.

Buyurur ki:

“Açtılar kenz-i füyûzu, olunuz hil'at-pûş,

Mustafâ geldi yine, cümleliz îmân ediniz!..”

[Feyizlerin kaynağını açtılar, hil'atlarınızı giyiniz,

Mustafâ yine geldi, hepiniz îmân ediniz!..]

(A. Avni Konuk, “Fusûsu'l-Hikem Şerhi”, c. 1, s. 215)

Demek ki “**Mustafa**”yı yine gönderdi... Gönderen kim? O... O evvel geldi, o sonra geldi. Ona lütfetmiş, ona da lütfetmiş. Onu evvel göndermiş, bu lütuflarla göndermiş; onu ise sonra göndermiş, yine bu lütuflarla göndermiş. O da “**Hâtem**”, o da “**Hâtem**”... Küllî'sini ona lütfetmiş, amma ayrıca ona da lütfetmiş; o da O'nun dilediği kimseye rahmet oldu. O gelmedi amma, onun vekîli O'nunla geldi. Başkası için bu söz söylenmemiştir. İşte bu bir “**intikâl**” sırrıdır, her şeyiyle “**o**” geldi!..

“**Hâtem**”lik akar su gibidir; oraya da akar, aynı sudur, hiç fark yoktur. Şu kadar var ki “**Hâtemü'n-nebî**” menbâ'dır. Menbâ o olduğu, su aynı su olduğu için; o değil amma yine “**o**” geldi, o vazife ile geldi, o feyizle geldi. Onun asâleten vekâletini taşıdığı için, ona ne verdiyse aynısını ona da verdi, o su ile beraber hepsini ona akıttı!..

“**Mustafa yine geldi.**” O gelmedi amma, ona verdiği vekîl'ine de verdi, onun gelmesi ile beraber hepsi de geldi. Ona verdiği aynen ona da vermiş; o vazîfesini bitirmiş, onun vazîfesini de o yapıyor! Her şeyin önderliği kendisine âit olan Sebeb-i Mevcûdât -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir yükünü atmış oluyor. Yâni “**Şimdiye kadar ben taşıdım, bundan sonra sen taşı!**” mânâsına geliyor. Bunların hepsi Allah-u Teâlâ'nın hükmüdür, İlâhî birer lütuftur. Yapılan her şey Allah-u Teâlâ'nın hükmüyle ve izniyle husule geliyor. O hükmetmedikçe hiçbir şey olmaz, hüküm O'na âittir.

Mevlânâ kuddise sırruh- Hazretleri'nin; “**Mustafa yine geldi!..**” buyurması doğrudan doğruya bir kerâmettir. Nereden biliyordu bu ilmin bu şekilde dünyaya yayılacağını? O, Allah-u Teâlâ'nın bildirmesiyle bunu söyledi.

Diğer velilerin bu husustaki sözleri de birer kerâmettir. Meselâ Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri de Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını bin küsür sene öncesinden haber vermişti. Bu da doğrudan doğruya bir kerâmettir. Nereden biliyordu Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını? Demek ki Allah-u Teâlâ onlara bunu duyurmuştu. Bu apâşikâr bir kerâmettir! Nitekim bugün bu ilim bütün dünyaya sirâyet etti. Bunu Allah'tan başka kim yapabilir? Bütün bunların hepsi O'nun dilemesi ve göndermesi ile olur. O kimi ne ile gönderdi ise o vazîfeyi yapar, hepsi de O'nun emri ve hükmü ile hareket eder. Zira yaratmak da, emretmek de Allah'a mahsustur, O bütün âlemleri dilediği gibi yönetmektedir.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

“Biz rahmetimizi kime dilersek ona isâbet ettiririz!” (Yûsuf: 56)

Abdülkâdir el-Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri “**Sırru’l-Esrâr**” isimli eserinin yirmi ikinci kısmında buyurur ki:

“**Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in dilinden söylenen;**

‘Ben ve bana tâbî olanlar basîret üzerindedir!’ (Yusuf: 108)

Âyet-i kerîme’sindeki ‘Bana tâbî olan’ cümlesinde bir işâret vardır. Peygamber Aleyhisselâm’a tam vâris olan kâmil Mürşid’i anlatır. Demek olur ki; ‘Benden sonra irşad; her yönden, benim bâtinî basîretime sâhip olan kimse tarafından yapılacaktır. Burada ‘Tam velâyet’ hâline sâhip olan zât murâd edilmektedir.

‘Velî olan mürşid...’ (Kehf:17)

Âyet-i kerîme’si de aynı şeye işâret eder.” (“Sırru’l-Esrâr”, s. 114-115, trc.: A. Akçiçek)

Buradaki “**Velî**”den murâd, Allah-u Teâlâ’nın Zât-ı Akdes’ine has kullarıdır, sevdiği seçtiği kullardır. Onları sevdiği için, kendi lütuf desteği ile desteklediği için bu hâl husûle gelir...

| [Hakikat’te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

NE İDİK, NE OLDUK!

Osmanlı İmparatorluğu

-25-

I. Dünya Savaşı ve Osmanlı Devleti’nin Sonu:

Osmanlı Devleti’nin Almanya’nın yanında savaşa katılmasıyla zor durumda kalan İngiltere ve Fransa, Rusya ile doğrudan temasa geçip savaş güçlerini arttırmak, Osmanlı Devleti’nin Süveyş Kanalı ve Hint yolu üzerindeki baskısını kaldırmak, ayrıca Orta Avrupa’ya sızan Alman-Avusturya ordularını arkadan çevirmek için ilk iş olarak Çanakkale harekâtını gerekli görmüşlerdi. Boğazlar’a karşı girişilecek bir deniz harekâtı ile İstanbul’un ele geçirilip Osmanlılar’ın savaş dışı bırakılması fikri, özellikle İngiliz Bahriye Nâzırı ve sonra Başbakanı olan Winston Churchill tarafından savunulmuştu. İtilaf devletleri bu harekâtla ayrıca henüz savaşa katılmamış olan Balkan devletlerini de kendi yanlarına çekmeyi hedefliyorlardı.

Bu çarpışmalarda bütün mahrumiyetlere ve mühimmat yetersizliğine rağmen Türk askeri Çanakkale’nin geçilmez olduğunu ispatladı. (1915)

İtilâf devletlerinin başarısızlığı ile sonuçlanan Çanakkale muharebeleri, I. Dünya Savaşı’nın seyrini değiştirip uzamasına sebep olduğu gibi Çarlık Rusya’sının çöküşünü de hazırlamış ve İngiltere’de hükümet değişikliğine yol açmıştır. Bir yıldan fazla süren ve dünya savaş tarihinde farklı bir yeri olan bu muharebelerde her iki taraf büyük kayıplar vermiştir. İtilâf devletleri Çanakkale’ye 410.000 İngiliz,

79.000 Fransız olmak üzere yarım milyona yakın asker göndermiş, sadece İngiliz kuvvetlerinin toplam kaybı 213.980 kişiyi bulmuştur. Çanakkale muharebelerine katılan Türk kuvvetleri (yaklaşık 700.000 kişi) genellikle kısım kısım kullanıldığından zayıfların belirlenmesi güçleşmiş ve çeşitli rakamlar ortaya atılmıştır. Bu rakamlar 190.000 ile 350.000 arasında değişmektedir.

Osmanlı Devleti I. Cihan Harbi'nde Çanakkale'nin yanısıra Kafkas, Hicaz-Yemen, Irak-Suriye-Filistin, Galiçya-Makedonya, Kanal cephelerinde savaşıyordu.

Çanakkale zaferi, müttefiklerinden denizyolu ile yardım alamayan Çarlık Rusya'nın sonunu getirmişti. Rusya Brest-Litovsk anlaşması ile savaşı bırakıyordu. Fakat itilaf devletlerinin yanında bir büyük devlet savaşa girecek ve savaşın seyri değişecekti. Amerika (ABD)'nin savaşa girmesi Almanya'nın sonunu getirmişti.

Böylece I. Cihan Harbi Almanya'nın başını çektiği ittifak devletlerinin yenilgisi ile neticelenmiş, Osmanlı Devleti'de Almanlar'ın safında yer aldığı için yenik sayılmıştı. 14 Eylül 1918'de Avusturya barış istedi, 29 Ekim'de Almanlar Wilson'a başvurular. 30 Ekimde ise Osmanlı ile Mondros mütarekesi imzalandı. (1918)

Sonuçta I. Cihan Savaşı sonrası imzalanan Mondros mütarekesi Osmanlı'nın paylaşılma planı idi, mütareke şartları çok ağır, kabul edilmesi mümkün değildi.

Boğazlar açılacak, itilaf devletleri Osmanlı ülkesinin istediği toprağını işgal edebileceklerdi. Ordu silâhsızlanacak, top-tüfek ne varsa imha edilecekti.

Daha birçok maddesi ile Mondros mütarekesi Osmanlı İmparatorluğu'nun artık sonu idi. Ülke dağılmış, vatan parçalanmış, birçok şehirler Fransızlar, İngilizler, İtalyanlar, azınlık olan Rum ve Yunanlılar tarafından işgal edilmeye başlandı.

Bu arada İstanbul İngilizler tarafından (Kasım 1918), İzmir Yunanlılar tarafından (Mayıs 1919) işgal edilmişti. Budurum ülkede mudafa-i hukuk cemiyetlerini beraberinde getirecekti.

Temmuz 1918'de Sultan Reşad'ın ölümü üzerine tahta geçen Sultan Vahdettin kendini savaşın ve akabinde böylesine ağır bir mütarekenin içinde buluvermişti. Ülkenin durumu çok kötü idi.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

“Bağnaz”, “Hak ve Hakikat Düşmanı” Avrupa; Dostunu-Düşmanını Tanıyamayan Türkiye!

Hıristiyan Haçlılar “Kıbrıs dişi”ni gösterip ısırmaya, “Ermeni kılıcını” çekip boynumuza vurmaya çalışıyor.

Maksatlarını, gerçek niyetlerini tanıma ve tanımlama özrü yaşayan Türkiye ise gerçeklerle yüzleştikçe travmalar yaşıyor. “Düşmanımız niye düşman?” bilmiyoruz. “Dostumuz kim?” tanımiyoruz. Daha

vahimi “Biz kimiz?” bilmiyoruz. Bunlar bilinmediği için tartışmalar ve taarruzlar daima yanlış zeminler üzerinde yapılıyor. Dolayısı ile devamlı mevzi kaybediyoruz.

Hıristiyan Haçlılar “Bağnazca” Düşmanlık Yapıyor:

Meselâ Ermeni meselesi çok bariz bir örnektir. Avrupa bütün bağnazlığını, iki yüzlülüğünü ortaya serme pahasına bu konuda niye üzerimize gelmektedir? Gerçek bir tahlilin yapıldığını, dolayısıyla bu haçlı gürûhuna gerçek anlamda bir cevabın verilebildiğini söylemek de mümkün olmuyor.

Aydınlanma (!) çağını yaşamış, Ortaçağ karanlığından kurtulmuş (!) Avrupa, bütün bilimsel tartışma çağrılarını çiğneyerek, kendi soykırımcılığını gizleyerek, üstümüze üstümüze gelmeye, bizi vicdanlarda ve tarih önünde yalan beyanlarla mahkûm etmeye çalışıyor. Biz ise Avrupa kamuoyuna kendimizi anlatamadığımızdan, Ermeni diasporasının kuvvetli olmasından, politikacıların Ermeni oylarını almak istemesinden dem vuruyoruz. Adamların peşinden koşturup duruyoruz; “Hayır öyle değil, o işin aslı böyle” diyebilmek için.

Halbuki göremiyoruz; Avrupa yüzyıllardır Haçlıların yaptığı şeyin aynısını yapıyor: Kendisi yakıp yıkıp, gasp edip, soykırımlarla vakit geçirirken, hakikati ve gerçek medeniyeti kendi halkının vicdanında yalan, dolan ve sahtekârlıklarla mahkûm etmeye çalışıyor.

Papaların, papazların, bütün haçlıların yüzyıllardır yaptığı şey budur. Kendi dindaşlarını bile acımasızca soykırımdan geçirirken, kendi halkına müslümanları ve hususiyetle Türkleri barbar, kan içici bir kimlikle takdim etmeye çalışmışlardır. Latince’den türemiş bütün bugünkü Avrupa dillerinin ilk yazılı kaynağı kabul edilen 11. 12. yüzyılın edebiyat metinlerinden tutun bugüne kadar yayınlanmış olanlarına kadar hep aynı şeyleri görürsünüz.

Binaenaleyh bu yaşananlar, yüzyıllardır devam eden medeniyet savaşlarının bugünkü tezahür etmiş şeklidir. Unutulmamalıdır ki, savaşlar sadece silahlı harplerden ibaret değildir. Haçlılar Müslüman Türk’e karşı daima bu bağnaz ve tahripkâr zihniyet içerisinde olmuştur.

Meselâ Fransa’da meclisten geçen son kanun tasarısı çok bariz bir örnektir. Bu tasarının ortaya çıkmasını kendini bilmez birkaç Ermeni’nin işi olarak izah etmek başta söylediğimiz gibi çok büyük bir tahlil eksikliği, hasmımızın gerçek niyetini tanıma özrüdür, yani sakatlıktır. Beyin özürlü insanların Türk insanını yönlendirme ve yönetme hakkı yoktur.

Avrupa derin devleti Vatikan’ın işareti ile harekete geçmiştir. Bu böyledir. Aksi olsa Fransa Cumhurbaşkanı’nın Ermenistan’a gidip “Soykırımı tanıyoruz.” diye açıklama yapmasını nasıl izah edeceksiniz? Bunların hepsi planlı ve maksatlı hareketlerdir.

Haçlıların tartışma ve bilim zemininde bize karşı üstünlük elde etmesi mümkün değildir. Bu sebeple kaçak güreşiyorlar, sahtekârlık yapıyorlar. İslâm’ı terörist, Türkler’i soykırımcı olarak yaftalamaya çalışıyorlar. Üstelik Avrupa ve bilim Batı ülkeleri büyük bir çöküş ve tükeniş sürecine girmiştir. Nüfus yaşlanmakta ve azalmaktadır. Yeni yetişen nesilin en az üçte biri gayr-i meşru ilişki mahsülü olarak dünyaya gelmekte, büyük kısmı babasız büyümekte, gençler her türlü sapkınlığın içerisinde gününü gün etmektedirler.

Kendilerini düzeltmekten aciz bu haçlı gürûhu, hakikati arayıp, ona teslim olmak yerine, hakikati boğmak için her türlü çirkefligi, her türlü soykırımı yapmayı göze almış bulunmaktadır.

Bunun adı “BAĞNAZLIK”tır. Bilime, hakikate dayanmayan, sahtekârlığa, yalan ve dolana dayanan bir mahkûmiyet tesis etmeye çalışmanın başka bir izah tarzı yoktur. Bunları tanıyalım.

Avrupa’nın Hepsisi mi “Bağnaz”?

Şimdi bazıları diyecekler ki; *"İyi ama bütün hepsi böyle düşünmüyor, tarihi hakikatleri itiraf eden, Türk dostu Avrupalılar da var!"*

Evet! Doğrudur, hakikati teslim etmeye çalışan Avrupalılar da var. Hatta daha ötesi müslümanlığını gizleyen, Türkiye üzerindeki hasmane tutumları dizginlemeye çalışan Avrupalılar da var.

Ancak unutulmasın ki bizim "Derin devlet" diye tartışa tartışa bir yere oturtamadığımız şeyin âlâsı Avrupa ve Amerika'da mevcuttur. Hatta o kadar kuvvetlidir ki hemen hemen bütün sivil toplum örgütleri bu çarkın büyük bir parçasıdır. Bizim gibi ülkelerde "demokrasi"den, "sivil toplum"dan bahsederler, ancak kendi devletleri nam-ı hesabına ajan-misyoner olarak çalışırlar.

Avrupa'da "İnsan hakları" bile pazarlık konusu olabilir. Guardian gazetesi yazdı. CIA'nın anlaşma önermesinin ardından AB ülkelerinin terör zanlılarının tutuldukları ülkelerle ilgili insan hakları ihlalleri konusundaki eleştirilerinin dozunu azalttığını ileri sürdü.

Şimdi bunların durumu budur.

Soykırım Yaftası Büyük Bir "Belâ"dır:

Haçlıların bu büyük iftiralarla başımıza ne büyük bir gâile açmaya çalıştıklarını anlatmaya çalışalım.

Şimdi şöyle düşünün: Dünya üzerinde soykırım yaptığı tescilli tek devlet Almanya'dır. Ancak bütün dünyada *"Bu yahudi soykırımını kim yapmıştır?"* diye sorarsanız *"Naziler"* cevabını alırsınız. Sanki "Almanların bu işte hiçbir dahli olmamıştır" gibi bir izlenim yayılmıştır. Şimdi bir de şöyle düşünelim: Bize *"Bu soykırımı kimler yaptı?"* diye sorulduğunda *"Almanlar"* diye cevap verdiğimizizi düşünün. Hatta bir de soykırımı uğrayanların müslüman olduğunu farzedin. Almanlar hakkındaki yargılarınızın bir anda nasıl 180 derece değiştiğini fark ettiniz mi?

Adamlar her türlü vahşeti, soykırımı yaptıkları halde "Soykırımcı Alman" etiketi vurulmamıştır.

Halbuki bir çok Avrupa ülkesinde Türklere "Soykırımcı Türk" etiketi vurulmuştur bile. Yok *"Parlamentoların aldığı kararlar o kadar mühim değildir."*, yok *"Bu açılan anıtlar çok da önemli değil."* gibi söylemlerle uyutuluyoruz. Geldiğimiz nokta nedir? Hıristiyan halkların nazarındaki Türk, "Soykırımcı Türk"tür. "Bu 'Türk', her türlü kötülüğü yapar. Kürtleri katleder, Rumları katleder, Süryanileri katleder. Hiç araştırmaya gerek yoktur, bu barbar Türkler kesin bu suçları işlemiştir." Kafalara yerleştirilen zihniyet budur.

Okullarda bunları öğretiyorlar. Danimarka'da ortaya çıktı; papazın yazdığı ders kitabında "Bütün müslümanlar teröristtir." diye yazıldığı. Zihniyet bu. Ancak bu faşistler kendi hastalıklı zihniyetlerini, bağnazlıklarını gizlemekte çok ustalar.

Bu eğitimin ve yaftanın tabii sonucu nedir? Bu yetişen nesiller büyüyüp iktidar sahibi olduklarında ne diyecekler? "Bu Türkler bu kadar kötü ve zalimdir. Bunlar her türlü zulmü hakediyor, bunları öldürüp sürelim. Topraklarını elinden alalım."

Adamlar zaten faşist ve soykırımcı.

Nitekim dikkat ederseniz, ağzınızla kuş tutsanız sizi kabul etmiyorlar.

O halde yapılması gereken nedir?

"Bağnaz" Avrupa'ya Anlayacağı Yöntemlerle Karşılık Verilmelidir:

Bilim adamlarımız kendine düşeni yapıyor; işin hakikatini ortaya koymaya çalışıyor, arşivleri ortaya çıkartıyor. Arşivler ortaya çıktıkça yalanları ortaya seriliyor. Ancak hakikat ortaya çıktıkça bunların bağınazlıkları artıyor. Yalan ve dolana daha çok sarılıyorlar.

Dolayısı ile yapılması gereken adamların peşinde derdimizi anlatacağız diye dolaşmak değildir.

Büyük bir "Tarih boyunca yaşanmış insanlık suçlarını ve soykırımları araştırma enstitüsü" kurulmalıdır. Bu enstitü bünyesinde "Türklere karşı uygulanan insanlık suçları ve soykırımlar" ağırlıklı ve hususi bir başlık altında, özel kürsüler tesis edilerek araştırılmalıdır. Afrika'da, Amerika'da, Asya'daki bütün insanlık suçları ve soykırımlarının araştırılacağı, elde edilen bilgilerin okullarda ders olarak okutulacağı dünyaya ilan edilmelidir. Hatta hemen bu dersler eldeki bilgiler ışığında pilot olarak seçilen okullarda eğitim programına alınmalıdır.

Bu eğitim verilmediği için AB kapısındaki bu rezillikler yaşanmaktadır.

Kılıcın karşılığı "Kılıç"tır. Biz farkında değiliz ama küffar bizim eğitim sistemimizle tahminimizden çok daha fazla ilgilidir. Bilinçli bir nesil yetişmesini kesinlikle hazmedemezler.

Bu hakikat ortada iken Türkiye'de ne yapılmaktadır? Eğitim sistemi adeta öldürülüyor. Kimsenin gıkı çıkmıyor. Öğrencilerin rahata, istirahate alıştırılması çok yanlış işlerdir. "Sınavsız eğitim yapacağız" diye, "Dayaksız eğitim yapacağız" diye öğretmenlerin elini kolunu bağlayarak nasıl bir nesil yetiştirmeye çalışıyorsunuz? Sizin akıl hocanız kim? Kime hizmet ediyorsunuz?

[| Hakikat'te Bu Ay | Diğer Sayılar | Ana Sayfa |](#)

IRAK PARÇALANIRKEN...

Dünyada baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Küreselleşme adı altında global sermayenin sömürge çetesi gruplar ülkelerin yönetimlerini ellerine almışlar, yeni paylaşım alanlarını daha rahat yağmalamak için her fırsatı değerlendiriyorlar, istedikleri ülkeleri işgal ediyorlar, yakıp-yıkıyorlar, her gün dünyanın pek çok bölgesinde katliamlar, öldürmeler meydana geliyor. Başta BM Teşkilatı olmak üzere dünya olan-bitene seyirci kalıyor ve zararı zayıf ülkeler çekiyor.

Ortadoğu ülkeleri yapay sınırlarla, ısmarlama kararlarla bağımsızlıklarına! kavuşturulmuş olmalarının yanı sıra, hâlâ kabilecilik anlayışı ile hareket ettikleri için asla birlik içinde olamamaktadırlar. Elleriindeki petrol başta olmak üzere zenginliklerini kendilerine sözde bağımsızlık sağlayan batılı sömürgeci şirket devletlerin emirlerine sunmuşlardır. Bu sunuş başta Filistin olmak üzere Irak devletinin parçalanmasına giden savaşların yayılmasıyla devam etmektedir. Yarın, bizzat **ABD Dışişleri Bakanı Rice**'in ifadelendirdiği gibi "**Ortadoğu'nun sınırları yeniden çizilecektir**".

Bu bölgede ABD ve AB'ne tam sadakatli bir kukla devletin oluşması için onlarca yıldır çok ciddi ve önemli adımlar atılmaktadır. Bu devlet, bizim devlet adamlarımızın basiretsizliği, görmezliği, aymazlığı ve ciddiyetsizliği sebebiyle kuruluş aşamasına gelmiştir. Çok daha evvel ifade ettiğimiz gibi PKK terör örgütü, bu uğurda bizzat Türkiye'ye karşı operasyonel bir araç olarak kullanılmıştır. Bunu örgütün iki numaralı adamı Osman Öcalan bile söylemektedir. Bu iş halen devam etmektedir. Ecevit de başbakanlığı döneminde ayrılıkçı PKK terör örgütünün arkasında bizzat AB'nin olduğunu ve gelişmelerin Türk devletini bölmeye yönelik olduğunu söylemek zorunda kalmıştı.

ABD'nin bu ikiyüzlülüğü, ihaneti gün gibi ortaya çıktığı halde Türkiye yüksek kaliteli, milli menfaatlere uygun, tam bağımsızlıkçı bir yol takip edememiştir.

ABD Irak'a demokrasi getirecekti, insan hakları ihlallerini önleyecekti, zulmü ortadan kaldıracaktı, Irak güzelleşecek, kalkınacaktı. Bunların hiçbirisi olmadı. Yedi yüz bine yakın insan öldürüldü. Irak kan gölü haline getirildi. Her gün birkaç sivil öldürülmekte, insanların ırzlarına geçilmektedir.

Dünya her geçen gün daha korkunç tehlikelere doğru yol almaktadır.

Barzani Irak bayrağını kaldırıp attığını ilan etmiştir. Kendi bayrağını direklerle asmıştır. Bankalar kurulmuştur. Meclis hazırdır. Ordu-polis teşkilatı kurulmuştur. Üniversiteler faaliyette bulunuyor. Türkiye'den bile öğrenciler almaktadırlar. ABD ve İsraili uzmanlar, misyonerler bölgede açık olarak çalışmalarını yürütmektedirler. Barzani devletimize bile kafa tutmaktadır. Kukla devletini ilan etmek için gün kollamaktadır.

Kerkük'te tapu binaları yakılmaktadır. Türkmenler göç ettirilmektedir. **Türkmen Cephesi**'nin pek çok üst düzey yetkilisi şu veya bu şekilde öldürülmüşlerdir. Barzani yönetimi Uygulama Yüksek Komisyonu'nda bir Türkmen'in bulunmasına bile karşı gelmektedir ki bu Barzani ve yandaşlarının kim olduklarını göstermektedir. Türkmenler ise koordinersiz, bir ve beraber değiller. Önemli liderlerden mahrum bırakıldılar. Önce Saddam zulmü vardı, şimdi ABD'nin yardım ve desteğinde eskisinden daha kahpece Peşmerge zulmü yapılmaktadır.

ABD artık Irak'taki beceriksizliğini yüksek sesle ifadelendirmeye başlamıştır. Irak iç savaş yaşamaktadır. Sünnilerle, Şiiiler anlaşmalarına rağmen kıyasıya bir savaşın içine çekilmişlerdir. En rahat bölge Kuzey Irak bölgesidir ancak ABD'nin çekilmesinden sonra nelerin olacağı asla kestirilemez. İntikam hırsı bölgenin daha da ateşlenmesine sebep olacaktır.

İngiltere Genelkurmay Başkanı Yüksek sesle şunları söylemiştir: *"-Irak'tan ayrılmanın zamanı geldi, ibreler ters dönüyor, kimse bize misafir gözüyle bakmıyor, kayıplar çığ gibi artıyor..."*

ABD de işin farkına vardı ama Irak bataklığından çıkamıyor. Bu işi kime havale edeceklerinin hesabını yapıyor. Türkiye'siz de işin içinden çıkamayacağını çok iyi hesap ediyor. Kuzey Irak'a PKK terör örgütüne karşı TSK'nin operasyon yapmasına asla razı olmayan, bunu Irak meselesi olarak engelleyen İsrail-ABD ikilisi, Lübnan'a askerimizin gönderilmesini istiyor; yetmiyor daha fazlasının gönderilmesini talep ediyor!

Yöneticilerimiz Lübnan'a askerimizin gönderilmesinin ülkemizin prestijini artıracığını, bölge barışına katkıda bulunacağını iddia ediyor. PKK terörü bölgemiz barışını dinamitlemiyor mu? İsrail iki askerini bahane ederek Lübnan'ı harabeye çevirirken barışa mı hizmet etti? Niçin Kuzey Iraklı Kürtleri silahlandırıyor, eğitiyor? Bunların üzerinde duran yok. Konu geçiştiriliyor.

Irak Başbakan Yardımcısı Behram Salih koşar adım İngiltere'ye gidip ağlaya-sızlaya ricada bulunmuştur: *"-Sakin gitmeyin. Sizin için herkese ihanet ettik. Türkler, Araplar ve İslam dünyasının yanı sıra dürüst Kürtler, bizi bir gün bile yaşatmazlar, hepimiz Irak'ı terk etmek zorunda kalırız..."* Bu adam aynı zamanda Talabani'nin sözcüsüdür.

Türkmen bölgeleri büyük bir kıyım yaşamaktadır. Telafer kıyasıya yakılıp yıkılmaktadır. Türkiye'nin sesi-soluğu çıkmamaktadır. Kendi derdini bile bilmeyen, oynanan oyunlardan habersiz bırakılan Türkiye kendini koruma reflekslerinden mahrum edilmek istenmektedir. Stratejik Ortak ABD, Kürtlerin hamiliğini yapıyor, bu zalim ülke vazgeçilmez sanılıyor.

Irak'ta tam bir kaos yaşanmaktadır. Savaşların bile kuralı varken Irak'ta tam bir kuralsızlık hüküm sürmektedir. Binlerce ilim adamı öldürülmüştür. Bu iş hâlâ bütün dehşetiyle sürmektedir. Kimin ne yaptığı belli değildir.

Bu ateş diğer bölge ülkelerine de sirayet edecek boyuttadır. Nitekim İsrail ve ABD hedefi belirlemiş, atış menziline İran'ı koymuştur. Türkiye'nin her hareketini not eden ABD ülkemizi İran'a karşı kullanmak istemektedir. Dün PKK'ya destek veren İran işin vahametini anlamış ve ülkesinde bu terör

örgütüne karşı eylemlerini sıklaştırmıştır. Türkiye ile birlikte hareket etmenin menfaatlerine uygun olduğunu anlamıştır. Biz İran'la komşuyuz ve aramızın açılmasına sebep olacak şimdilik herhangi bir konu yoktur.

PKK terör örgütü ile ilgili atanan **Koordinatör ABD'li general Ralston** Türkiye'nin terör örgütüne karşı güç kullanımı konusunda "*Güç kullanımı ciddi bir konudur. Ve bu seçenekler arasında ilk olarak askeri seçeneğe başvurulmamalı. Öncelikle tüm diğer yöntemleri denemeliyiz...*" demektedir. ABD ve yandaşları terör örgütünün siyasallaşmasını istemektedir. Af adı verilen tartışmalar bunun içindir.

Türkiye Kuzey Irak'a kesinlikle girmelidir. Terör faaliyetleri sona erinceye kadar, Türkmenlerin hakları tam garanti altına alınıncaya kadar, Kürtler ayrılıkçı ve tehdit edici tavırlarından vazgeçinceye kadar Türkiye Irak coğrafyasında bulunmalıdır. Türkiye'siz bölgede barışın tesisi, huzurun temini mümkün değildir. Türkiye büyük düşünenlerin, büyük hareket edenlerin, milli menfaatlerini her şeyin üstünde tutanların yönettiği ülke hâline geldiği gün bu acı olaylar yaşanmayacaktır.

ABD'nden bölgede PKK'ya karşı hareket etmesi beklenmemelidir.

Barzani'nin danışmanı **Fuad Hüseyin** bu durumu şu sözleriyle bildiriyor: "*-ABD, Iraklı Kürt yetkililere danışmadan terör örgütü üyelerine karşı adım atamaz. İki taraf arasındaki ilişkileri ve bölgeyi bilen birisi gerçekçi olmalıdır. PKK'ya karşı askeri eylem yapmayacağız.*"

Amerika, İran'a karşı da öncelikli olarak terör örgütünü ve iç muhalefeti kullanacak, meydana gelen karışıklıklardan istifade ederek bu ülkeyi işgal etmeyi deneyecektir. İran öyle kolay lokma değildir.

Konu çok ciddidir ve devletimizin bekasını birinci elden ilgilendirmektedir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti kendisine yönelik tehlikeleri algılamalı ve karşı atağa geçmelidir. Bölgede bizim için asıl tehlike PKK örgütü değil, bizatihi Yahudi asıllı olduğu ortaya konan Barzani'dir. Türkiye'ye karşı açıkça meydan okumaya başlayan Barzani tehditlerini sıralamayı da ihmal etmiyor: "*Siz Kerkük dersiniz, biz de Diyarbakır deriz.*"

ABD'li diplomatlar güneydoğu bölgemize gittiklerinde her defasında DEHAP'lı, HADEP'li, DTP'li yöneticilere "Ayrılıklarınızı öne çıkarın, bırakın şu birlikte yaşamak sevdanızı." diye öğüt vermektedirler. Bunu bizzat bu partinin Batman il başkanı açıkladı.

Büyük Ermenistan, Büyük Kürdistan hayaliyle yanıp tutuşanların kendi toplumlarını ve etraflarını ateşe atmak için çalıştıklarını bilmeleri gerekir.

Ortadoğu'da 22 devletin sınırlarının değişmesinden bahsediyorlar. Hangi biriniz bu devletlerin içinde Türkiye yok diyebilir? Asıl ve son hedefin Türkiye olmadığını kim iddia edebilir? Bırakın Irak'ın parçalanmasını; Türkiye, uygulanan siyaset anlayışı ile bölünmenin eşğine, egemenliğini kaybetmenin arefesine getirildi.

İktisadi, siyasi, kültürel, ahlâki afatları yaşayan Türkiye'nin bu durumdan kurtulması, kurtarılması gerekiyor.

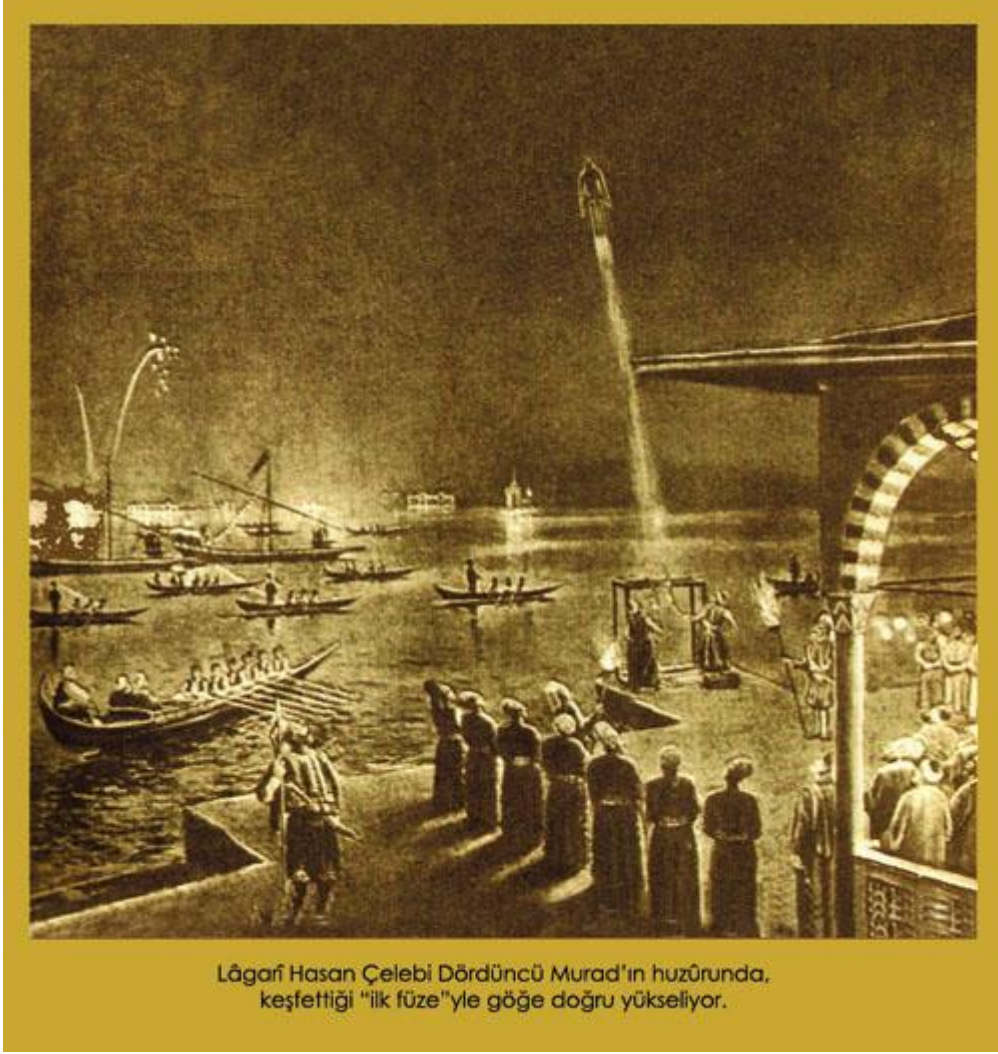
TARİHTEN SAYFALAR

**İlk “Plânör”, İlk “İnsanlı Füzeye” ve İlk “Denizaltı”
Türkler Tarafından Keşfedilmişti...**

**“Batılılar Gitti Aya, Biz Yine Kaldık Yaya!” Diyenler,
Onları Aya Götüren “Füzeye”nin de
Bir “Türk İcâdı” Olduğunu Bilmezler!..**

Eskiden beri tekrarlayıp durduğumuz bir söz vardır: “*Batılılar bu teknolojiyi bizden almışlar!*” deriz; fakat onların “*bizden*” alıp da “*kendilerine*” mâlettikleri bu “keşif”lerin neler olduğunu kendimiz de bilmeyiz. Osmanlı Türkleri’nin yaptıkları çok büyük keşiflere bu yavuz “medeniyet hırsızları”nın daha dün ulaştığını bilmeyen uyur-gezerler, kendi geçmişlerinden tamâmen bihaber oldukları için kendi atalarını küçümser; hattâ onların “keşif”lerinin basit şeyler olduğunu zannedip bu gibi sözlerle alay bile ederler!..

Halbuki Avrupa’daki “mucit” kılıklı soytarılar daha yerde yürümeyi dahî bilmezken, Hezârfen Ahmed Çelebi tâ on yedinci yüzyılda keşfettiği ilk “*plânör*”le gökyüzünde kanat çırpıyor; Lâgarî Hasan Çelebi ise yine aynı asırda, Dördüncü Murâd’ın huzûrunda “*fişeg-i kebîr*”ni ihtişamla ateşleyip, keşfettiği ilk “insanlı füzeye” ile göğün doruklarında mesâfeler katediyordu. Dünyâya “medeniyet”i kendilerinin öğrettiğini iddiâ etmeye kalkışan yüzüstü kâfirler, daha düne kadar yıkanmayı ortalıkta leş gibi dolaşırken, yıkanmak dinlerinde günah sayıldığı için pislik ve necâset deryâsında yüzerken; Osmanlı Tersâne başmîmarı İbrâhim Ağa, Timsah sûretindeki ilk “*denizaltı*”sıyla İstanbul Boğazı’nın derinliklerinde yüzüyordu!..

Lâgarî Hasan Çelebi Dördüncü Murad'ın huzûrunda,
keşfettiği "ilk füze"yle göğe doğru yükseliyor.

Gökyüzünde Kanat Çırpan İlk Kişi, Bir "Türk" Kâşifi Olan Hezârfen Ahmed Çelebi'ydi!..

On yedinci asrın ortalarında, Sultan Dördüncü Murâd Hân döneminde yaşamış olan Hezârfen Ahmed Çelebi, 10. yüzyıl Türk bilginlerinden İsmâil Cevherî'nin kanat takıp uçuş girişimini dikkatle incelemiş; kendisinden yedi asır önce bunu gerçekleştirmeye çalışırken gökten düşüp fecî şekilde can vermesinden çok etkilenmiş, onun yarım bıraktığı bu işi tamamlamaya azmetmişti!..

Bu hislerle yola çıkan Hezarfen Ahmed, zihninde tasarladığı büyük uçuşu gerçekleştirmeden önce, "Ok-meydânı minberi üzere, yıldız rûzgârı şiddetinde kartal kanatlarıyla sekiz-tokuz kerre" gökyüzünde kısa mesâfeli uçuşlar yaparak "ta'lim idüp",⁽¹⁾ bugünkü ilim âleminde varlığında kuşku duyulmayan, havacılık târihinin basit yapıdaki ilk "plânör"ünü îcâd ederek, gökyüzünde uzun müddet kalabilmesini sağlayacak mekanizmayı tespit etmişti. Büyük uçuş için gerekli hazırlıklar tamam olunca, "Sultân Murâd Hân Sarây-burnı'nda, Sinân Paşa köşkinde temâşâ iderken, Galata kulesinin tâ zirve" noktasına çıkıp sür'atle kanat çırpmaya başlayan "Ahmed Çelebi, İodos rûzgârıyla uçup" İstanbul Boğazı'nın karşı tarafına geçmeyi başarmış;⁽²⁾ "Üsküdâr'da, Doğâncılar meydânına düşdüğü" açıkça sâbit olunca "Dünyânın ilk uçuş denemesini yapan Türk" vasfını almaya hak kazanmıştı.⁽³⁾

Hezarfen Ahmed Çelebi'nin bu büyük keşfinden çok etkilenen Dördüncü "Murâd Hân, bir kîse altûn ihsân idüp Hezârfen Ahmed Çelebi'yi" hakkıyla taltif etmiş;⁽⁴⁾ ancak devletin ciddî buhranlar yaşadığı, fitnelerle ve kargaşalarla sarsıldığı bir dönemde bulunmaları nedeniyle, onun bu buluşunu müsbet yönde kullanabileceği gibi, fesadçıların tesiriyle menfî yönde de kullanabileceğini düşünerek, "Ahmed

Çelebi hakkında Murâd Hân: 'Bu âdemden pek havf idilür (korkulur)! Kim her ne murâd idinse elinden gelür!' deyû Cezâyir'e" sürgüne göndermişti.⁽⁵⁾ Pâdişâh'ın emriyle Cezâyir'e yerleşen Hezarfen, hayâtının sonuna kadar Cezâyir'de bulunmuş ve "ânda merhûm" olmuştur.⁽⁶⁾

Lâgarî Hasan Çelebî, Yaptığı İlk "İnsanlı Füzeye" Binip Sarayburnu'ndan İhtişamla Göğe Yükselmişti!..

Evliyâ Çelebî'nin "Seyâhat-nâme"sinde naklettiğine göre; 1042 (H. 1632) yılında Sultan Dördüncü "Murâd Hân'ıñ 'Kaya Sultân' nâm bir" kız çocukları "vücûda geldükde,"⁽⁷⁾ İslâm kâideleri gereğince kurban kesilip "akîka olduğı gice", pâdişâhın emriyle Topkapı Sarayı'nın kıyı tarafında büyük bir şenlik düzenlenmiş;⁽⁸⁾ şenlikte sanatında mâhir pek çok sanatkâr ve ilmîni-irfânını icrâda ustalık sâhibi nice üstâdlar toplanıp mahâretlerini birer birer sergilemişlerdi.⁽⁹⁾ Bu ilim ve sanat erbâbı arasında "Lâgarî" lâkaplı, "Hasan Çelebî" adında⁽¹⁰⁾ öylesine akıllı ve yetenekli bir Türk kâşifi vardı ki; o gece büyük bir ihtişamla İstanbul halkına yeni "keşf"ini tanıtacak ve ismi târih sayfalarına altın harflerle yazılacaktı!..

Şenlikler başlayıp sâhil kenarına pâdişâh tahtı kurulduktan; Saray halkı toplanıp müslüman halka ihsanlar dağıtıldıktan sonra, “*bu Lağarî Hasan elli vokiyye (okka) barûd ma’cûndan yidi kollu bir fişeng îcâd idüp*”,⁽¹¹⁾ bütün gözler kendisine çevrilmiş olduğu hâlde, yardımcılarıyla birlikte cihân pâdişâhın huzûruna geldi.⁽¹²⁾ Târihin ilk “**İnsanlı füze**” denemesini görmek üzere toplanan İstanbul halkının şaşkın bakışları arasında; “*Sarây-burnı’nda, hünkâr huzûrında, deryâ üzere fişege Lağarî binüp*” önce Murâd Hân’ı selâmladı,⁽¹³⁾ sonra da “*Pâdişâh’um! Seni Hüdâ’ya ismarladum, İsâ nebî ile kelimâta (söyleşmeye) giderüz!’ deyû*” lâtifeler ederek⁽¹⁴⁾ son hazırlıklarını tamamladı. Herkes nefesini tutmuş vaziyette beklerken, verdiği işâretle birdenbire “*şâkirdleri fişege âteş idüp*”,⁽¹⁵⁾ Lâgarî Hasan kopan büyük bir gürültünün ardından sür’atle göğe doğru yükselmeye başladı.⁽¹⁶⁾ O âna kadar hiç kimsenin görüp işitmediği bu ihtişam dolu manzarayı seyreden Pâdişâh’ın ve halkın heyecânı artık doruk noktasına ulaşmıştı. Lâgarî Hasan Çelebi bulutlar arasında ilerlerken “*dahî yanında olan fişenglere âteş idüb*” hızına hız katıyor,⁽¹⁷⁾ füzenin çıkardığı gözkaşırtıcı parıltı baştan başa bütün “*deryâyı*” aydınlatıyordu.⁽¹⁸⁾ Bu müthiş gösterinin ardından “*bam kolında fişeg-i kebîrûn (büyük fişeg’in) barûdı kalmayup*”, Lâgarî Hasan İsâ Aleyhisselâm’a düzenlediği ziyâreti tamamlayarak “*zemîne*” doğru inerken,⁽¹⁹⁾ herkes “*Şimdi ne olacak?*” dercesine telâşla birbirine bakındı; tam bu esnâda Hasan Çelebi birden “*ellerinde olan kartal cenâhların açup*”, gökyüzünden süzülerek aşağı doğru inmeye başladı.⁽²⁰⁾ Dünyânın ilk insanlı “füze”siyle göğe yükselen Lagarî Hasan Çelebi; şimdi de Hezarfen’in keşfettiği,⁽²¹⁾ yine bir Türk îcâdı olan “paraşüt”le ağır ağır yeryüzüne iniyordu.⁽²²⁾ Nihâyet “*Sinân Paşa kasrı önünde deryâya düşüp*”, boğaz sularında ıslanan dış elbiselerini üzerinden çıkararak,⁽²³⁾ “*uryânen (çıplak vaziyette) pâdişâh huzûrunda zemîni*” öptükten sonra;⁽²⁴⁾ bu müthiş “keşf”i başarıyla tamamlamış olmanın verdiği keyif ve neşeyle; “*Pâdişâh’um! İsâ nebî Pâdişâh’uma selâm itdi!’ deyû*” şakasını tekrarlayıp, bu hüneriyle pâdişâhın ilgi ve sevgisini kazandı.⁽²⁵⁾

Osmanlı’ya kin kusmayı, pervâsızca saldırıp durmayı mârifet sanan zamâne “aydın”larının (!) iddia ettiği gibi, Sultan Dördüncü Murad Han Lâgarî’nin “kellesini” kestirmede; aksine ona “*bir kîse altûn*” ihsân etti.⁽²⁶⁾ Üstüne üstlük, pâdişâhların ilim ve medeniyet düşmanı (!) olduklarını iddiâ eden sivri dilli soytarılarla nisbet edercesine, “*yitmiş akça ile*” onu bir de “*Sipâh*” ocağına kaydettirdi!..⁽²⁷⁾

Dördüncü Murâd Hân tarafından büyük bir ilgi ve rağbet gören Lagarî Hasan Çelebi, Pâdişâh’ın yanında bir müddet daha kaldıktan sonra; “*Kırım’da, Selâmet Giray Hân’a gidüp ânda merhûm*” oldu.⁽²⁸⁾ Bu büyük keşiften bizi haberdâr eden Evliyâ Çelebi, “*Rahmetli yâr-ı ğâr-ı sâdıkımız idi.*” diyerek,⁽²⁹⁾ Lagarî Hasan’ın kendisinin çok yakın bir dostu olduğunu haber vermiştir.

Mîmar-başı İbrâhim Efendi'nin Timsah Sûretindeki İlk "Denizaltı"sı:

Seyyid Vehbî'nin "**Sûr-nâme'-i Hümâyûn**"unda zikrettiğine göre; Sultân Üçüncü Ahmed'in 1719 (H. 1132) yılında, şehzâdeleri için tertip ettirdiği sünnet şenliklerinin on dördüncü gününde⁽³⁰⁾ göze çarpan acâip ve "*ğarâ'ib*" işlerin en büyüğü;⁽³¹⁾ "*mi'mâr-ı sâbık İbrâhîm Efendi'nün*" muhteşem san'atını icrâ ederek, bizzat kendi eliyle inşâ ettiği "*Timsâh sûreti idi.*"⁽³²⁾ Mîmar-başı'nın icâd ettiği bu balığın "*gâh*" timsah "*nakş*"ına bire bir benzeyen dış görüntüsü ve "*üç çifte bir perdeye mûmâsil*" uzunluktaki iri "*cüsse*"si;⁽³³⁾ "*gâhî*" organlarının ve kıvrımlarının gerçek bir timsahmış gibi hareket edip yürümesi onu seyredenleri hayrete sürüklüyor;⁽³⁴⁾ hattâ bu muhteşem esere baktıkça, İbrâhim Efendi'nin bu timsahı inşâ şekline "*vâkîf*" ve nasıl yaptığından haberdar "*olanlar dahî: "Aceb fi'l-hakîka (hakîkaten) timsâh mîdur?' deyû*" şüpheye düşüyordu.⁽³⁵⁾

Mîmar-başı İbrâhim Efendi'nin yaptığı bu timsah, aslında Avrupa'luların bize yıllardır "kendi icatları" diye yutturmaya çalıştıkları, bizim de inanıp bugüne kadar öyle olduğunu zannettiğimiz; bütün ayrıntılarıyla tasarlanmış ilk Türk "**denizaltı**"sıydı!.. Dünyânın timsah sûretindeki bu ilk "**denizaltı**"sı kimi zaman "*deryâ*"nın derinliklerine dalıyor, kimi zaman denizin üzerinde "*zuhûr*" ediyordu;⁽³⁶⁾ kimi zaman ortaya çıkıyor, kimi zaman gözden kayboluyordu.⁽³⁷⁾ Bu şekilde "*âheste âheste, Sâhil-sarâyı karâr-gâh*"ında oturan cihân "*Pâdişâh*"ının huzûruna kadar geldi,⁽³⁸⁾ tam "*nîm (yarım) sâ'at mikdârı hareket*"ine devâm ederek denizin altında uzun bir mesâfe katetti.⁽³⁹⁾ Denizaltı'nın bu şaşırtıcı hâli, hayret dolu bakışlarla kendisini seyreden halkın şaşkınlığına şaşkınlık katıp, onları daha büyük bir hayranlığa sevketti.

Denizin üzerinde yüzmeye devâm eden timsah, Sâhil Sarayı'nın önüne iyice yaklaşıp, Pâdişâh'ın huzûrunda tekrar "*deryâyâ taldı ve balık batdı*",⁽⁴⁰⁾ ancak bu kez tamâmen gözden kaybolup uzun müddet ortaya çıkmadı.⁽⁴¹⁾ İstanbul ahâlîsi olup-bitenlere bir türlü inanmamıştı, çünkü o devirde "*bu mertebe san'at halka*" hakîkaten fazlaydı.⁽⁴²⁾ Gördükleri manzarayı nefes bile almadan seyre koyulmuşlar, "*hayret*" bile "*idemeyüb*" oldukları yerde kilitlenip kalmışlardı.⁽⁴³⁾ O devirde insanlık âleminin gözünde değil gerçeği, hayâli bile "*müşkil*" gözükken bu büyük keşfi ustalıklarla gerçekleştirmesi, bu usta "*mi'mâr*"ın "*da'vâsı*"nın büyüklüğünü anlamak için yeterliydi!..⁽⁴⁴⁾

Marmara Denizi'nin derin sularına dalan timsah tekrar suyun üstüne çıkınca, içinden çıkan "*rakkas*"lar önce ellerini çırparak raks etmeye başladılar;⁽⁴⁵⁾ sonra "*deryâ*"nın bir ayağında timsahla birlikte yeniden gözden kayboldular.⁽⁴⁶⁾ "*Bu hâlet bir sâ'at kadar müddete bâliğ (varır) oldukda*", âdetâ "*nazar-gâh-ı Pâdişâhî*" hâline gelen denizaltı bütün ihtişamıyla bir kez daha ortaya çıktı ve deniz yüzünde kıvrak hareketler yapmaya başladı.⁽⁴⁷⁾ Nihâyetinde bir gemi gibi "*deryâ*" kenarına demir attı ve "*ağzından beş nefer şahs*" çıkıp gösteriyi tamamladı.⁽⁴⁸⁾

Meğer İbrâhim Efendi dış yüzünü "*balık resminde*" bezediği denizaltının "*kâyık*" biçimindeki zemînini katranla su geçirmez hâle getirmiş,⁽⁴⁹⁾ ortasında açtığı küçük pencereleri, su almasını önlemek için çadır "*sûret*"inde "*ikâme*" etmiş;⁽⁵⁰⁾ bu cezbedici gövdeye bağlı, gerektiğinde gövdenin suyun içine batıp-çıkmasını sağlayacak, ağırlık çekici birtakım âletler icâd etmişti.⁽⁵¹⁾ Bu denizaltını inşâ ederken "*tedârükini*" görmeyi de ihmâl etmeyip,⁽⁵²⁾ "*deryâ*" altına gövdeyi birdenbire dışarı fırlatacak araçlar "*âmâde eyleyüb*",⁽⁵³⁾ bunları "*vakt*"i geldiğinde kullanılmaya hazır hâle getirmiş;⁽⁵⁴⁾ dış tarafına ise, su altında nefes almış "*olmağičün, biş-on kadar yıl pâzeyi*" anımsatan, "*ucları sudan bâlâda (yukarıda)*" aspiratöre benzer bir iç havalandırma sistemi eklemiştir.⁽⁵⁵⁾ Mîmar-başı bu sistemin gövde üstünde çirkin durmaması gerektiğini düşünerek, sistemin dışa sarkan uçlarını da gövde üzerine konmuş kuşlar sûretinde imâl etmişti.⁽⁵⁶⁾ Denizaltının bir tarafına da "*içinde iş görmüş, gûyâ deryâda mutbah*" vazifesi görecek, yemekler "*kaynadub pilâv ve zerde pişür*"ecek bir bölüm ilâve etmişti.⁽⁵⁷⁾ Nitekim gösterinin sonunda, İbrâhim Efendi'nin yardımcıları timsahın ağzından birer birer çıkarken, suyun altında pişirdikleri bu "*pilâv ve zerde*"yi "*tabla*"lar içinde halka ikrâm edeceklerdi!..⁽⁵⁸⁾

Bu bilgiler dikkatle incelendiğinde; ne Hezarfen'in icâd ettiği "plânör"ün, ne Lâgarî Hasan'ın keşfettiği ilk "insanlı füze"nin, ne de Mîmar-başı İbrâhim Ağa'nın inşâ ettiği ilk "denizaltı"nın basit ve eğreti bir yapıya sâhip olmadığı görülür. Nitekim Hezarfen Ahmed Çelebi'nin taktığı kanatların, 3200 m.'lik bir mesafeyi aşabilen ilk "plânör" olduğunu kabul eden aerodinamik bilimciler;⁽⁵⁹⁾ Lâgarî Hasan Çelebi'nin "füze"sinin de 16 ilâ 20 saniye içinde, 250-350 m. mesâfeye kadar yükselebilen büyük bir keşif

olduğunda⁽⁶⁰⁾ şüphe etmezler. Mîmar-başı İbrâhim Efendi'nin keşfettiği ilk "denizaltı"nın ise ne kadar ayrıntılı bir yapıya sâhip olduğunu "**Sûr-nâme'-i Vehbî**"de geçen yukarıdaki sözler açıkça ispat eder.

Evliyâ Çelebi'nin "**Seyâhat-nâme**"sinde ve Seyyid Hüseyin Vehbî'nin "**Sûr-nâme**"sinde yer alan bu bilgiler, bugün insanlık âlemini hayrete sürükleyen "keşif"lere kimin öncülük ettiğini; "medeniyet"i kimin kime, ne zaman öğrettiğini göstermek bakımından yeterlidir. Nitekim insanlı füze konusunda, bugüne kadar 1960'ta yapıldığı sanılan ilk (!) girişimin, Lâgarî'nin vefât ettiği Kırım yakınlarında gerçekleştirilmiş olması epeyce dikkat çekicidir. Hâl böyleyken, bunları kendine mâletmeye kalkışan düzenbaz kâfirler, hangi yüzle bunların hâlâ "kendi icatları" olduğunu iddiâ etmektedir?!..

(1-6) Evliyâ Çelebi, "**Seyâhat-nâme**", c. 1, Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi, Bağdat, nr.: 304, vr. 216b. (7-29) Evliyâ Çelebi, a.g.e., c. 1, vr. 216b. (30) Seyyid Hüseyin Vehbî, "**Sûr-nâme'-i Hümâyûn**", Ali Emîrî, Tarih, nr.: 344, vr. 184a. (31-46) Seyyid Vehbî, a.g.e., vr. 186b. (47-58) Seyyid Vehbî, a.g.e., vr. 187a. (59) Yavuz Kansu - Sermet Şensöz - Yılmaz Öztuna, "**Havacılık Târihinde Türkler**", s. 36-38, bas.: Ankara, 1971. (60) Yavuz Kansu - Sermet Şensöz - Yılmaz Öztuna, a.g.e., s. 40.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

GİR İÇERİ!

*Dışta kalma içeri gir,
Ancak orada görülür Bir,
Başka türlü bulunmaz ki,
Verir ise Allah verir.*

*Sen arzula O buldursun,
Sen boşalt ki O doldursun,
O'nun yoluna revan ol,
Bilinmeyeni bildirsin.*

*Yalvar aç da ellerini,
Savur bütün küllerini,
Açamaz ki başka kimse,
Düğümlemiş dillerini.*

*Sen bu ilme gel talip ol,
Yolunda galip ol,
Zenginliği talep etme,
Methodilmiş bir garip ol.*

*Yedi nefis yedi perde,
Çare ara sen bu derde,*

**At Őu sendeki beni,
Gör bak neler var içerde.**

**Yok olmuŐu gör hayretle,
Yolu adıyla gayretle,
Sen de Őâhit ol yol almak,
Ancak mümkündür himmetle.**

**Yok'tan iste Var'dan gelsin,
Can hapiste Yar'dan gelsin,
Sen mekanını deęiŐtir,
Mübârek diyardan gelsin.**

**Yok'ta yok ol Var vâretsin,
GeniŐ derdini dar etsin,
Sen nefsenden Hakk'a sığın,
Nefsini târumar etsin.**